I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 5. Stockholm den 6 maj 1947.

ETT MANIFEST FRÅN CNT.

EN TRÄNGANDE APPELL TILL IAA:s FILIALER OCH ANTIFASCISTERNA I HELA VÄRLDEN.

Under en följd av år har den svarta terrorns mara tryckt de europeiska folken. Fascismens mörka natt inträdde: med skrämmande razzior, med tortyr, med utrotningsläger och exekutionsplutoner. Det har varit en helvetesepok, färgad av martyrernas blod, fylld av de döendes ångestskrik och med stank av gaskamrar och smällandet av piskor som hanterats av Gestapos bödelsdrängar. Men barbariet slogs ned och är numera endast ett minne för världens fria folk.

Det finns emellertid ett folk som alltjämt tryckes ned av fascismen, där människorna dödas för sina idéer och där terrorn fortsätter, krävande tusen och åter tusen offer. De tyska brunskjortorna försvunno, bortsopade av en frihetens vindil, men den spanska Falangens svartskjortor finnas kvar... Hitler och Mussolini har fått umgälla sina brott, medan Franco alltjämt vågar trotsa världen. Det finns inte längre några spår kvar av Gestapo eller Övra men den politiska polisen i Spanien fortsätter att utgjuta spanska antifascisters blod.

Den spanska fascismens propaganda framställer förhållandena i Spanien oriktigt inför de civiliserade nationerna, döljande sin vargnatur under fårpäls. Men här, i Spanien, kan den inte lura någon. Och minst av allt oss som måste uthärda dess gärningar, oss som känner till de bestialiska metoderna från Dachau och Buchenwald, som dagligen måste bevittna det som sker i fängelsehålorna, i polisstationerna i Madrid, Barcelona, Zaragozza, Sevilla, Coruña med flera städer i Spanien.

Efter åtta års krig och med början av det som fascisterna stolt kallar för segern, fortsätter terrorn med samma våldsamhet och med samma blodiga händelser, med samma taktik. Fängelser och poliscentraler är fyllda av politiska fångar, och det råder inte skuggan av aktning för mänsklig värdighet, för folkets frihet, ingen garanti och intet skydd för fångarna; de lagliga rättsförfarandena med anklagade är totalt okända för allmänheten. Ingen kan finna någon trygghet hos någon som helst instans. Det räcker med en angivelse, en nyckfull rapport från någon falangist för att ens hem skall bli föremål för en nattlig razzia, för att bli anhållen och kvarhållen hos polisen, misshandlad och torterad. Man blir psykiskt och fysiskt förintad och löper stor risk att sluta sina dagar framför en polispatrulls gevärsmynningar.

De flesta gångerna nämner den fascistiska pressen inte ett ord om häktningar eller exekutioner. Men antalet fall är så stort att det nästan dagligen och på avlägsna orter i pressen omnämnes, under rubriken "SENTENCIA CUMPLIDA" (verkställd dom), fysiljeringen av några antifascister vilka betecknas som upprorsmän eller kriminella och dagligen heter det från regeringshåll att å en namngiven plats i landet har några "BANDOLEROS" (stråtrövare) dödats vid sammanstötningar med civilgardet, "som lyckligtvis inte led några förluster"... Aldrig meddelas att de dödade är hederliga arbetare som sov oskuldens sömn då polisen överrumplade dem och brutalt hämtade dem ur sängen.

Det är helt enkelt terrorn som fortsätter. För att komma till makten har den spanska fascismen nödgats gå över en miljon människors lik. För att hålla sig kvar vid makten måste den varje dag taga nya offer. Medan Frankrike, Belgien, Holland, Norge, Italien och Tjeckoslovakien lyckats befria sig från barbariet fortsätter Gestapo i Spanien att utöva nya våldsdåd och öka sin blodsskuld.

Och detta är inte tomma ord, utan det är en blodig och tragisk verklighet. Hundratusentals illdåd har begåtts och av oss kontrollerats. För bara några dagar sedan piskades i Zaragozzas provinsfängelse vår kamrat Muñoz i Aragoniens regionalkommitté till döds därför att han gjort motstånd vid anhållandet och inte velat låta sig bortföras i vad den fascistiska polisen kallar "diligenser" (fångtransporter). Och det är inte så länge sedan en kamrat från Andalusien, som inte uthärdade den tortyr han

utsattes för och kände att han inte längre skulle kunna tiga, bet sönder sin egen tunga för att bödlarna inte skulle få ett ord ur honom.

Men det är inte endast dessa isolerade fall som vi kunna framlägga som exempel. Förtrycket och terrorn har allmän karaktär och drabbar tusen och åter tusen människor ur alla politiska riktningar, - alla som inte bär falangisternas uniform och ständigt ropar "leve Franco". Som ett ovedersägligt bevis lämnar vi här några uppgifter om militanter ur CNT, som häktats under tidrymden december 1946 - mars 1947, alltså endast tre månader.

I Andalusien: medlemmarna av provinskommittéerna i Málaga, Granada och Jaén jämte respektive lokalföreningar och över 500 militanter.

I Katalonien: en del av regionalkommittén, provinskommittén i Barcelona, lokalföreningen och över 50 militanter.

I Centro (mellersta Spanien med/provinsen Kastilien): en del av provinskommittén och lokalkommittén i Madrid, provinskommittén i Ciudad Real, lokalföreningen i Puertollano samt några tiotal militanter.

I Asturien: två brutala razzior med häktning av två regionalkommittéer, lokalföreningarna i Gijón och Avilés samt mer äm hundra militanter.

I Aragonien: Regionalkommittén, provinskommittén och lokalföreningarna i Huesca samt distrikts- och lokalkommittéerna i Utrillas jämte mer än hundra militanter.

I provinsen Norte (baskerlandet och Biskayakusten): Provinskommittén i San Sebastian, regionalkommittén och mer än 25 militanter.

I Galicien: Regionalkommittén, provinskommittén i Pontevedra, lokalföreningarna i Vigo, Ferrol, Coruña och över 200 militanter.

På endast dessa tre månader har 1.200 militanter inom CNT häktats, fängslats och misshandlats utan att ha begått annat brott än att ha varit avgjorda motståndare till den terror som fascismen släppt lös över landet.

Men ingen av dessa åtgärder kan naturligtvis slå ned vårt mod eller försvaga vår tro och tillit till den slutliga segern. Vi har lidit i många år under regimens förbrytelser; vi har lidit fysiskt och psykiskt under den mest fruktansvärda tortyr, men ingen kan böja vår vilja eller hindra oss från att höja vår röst mot orättvisor och barbari med fast-

het och stolthet.

Men i denna kamp som vi för, i denna homeriska fejd mot den terror som omgiver oss, behöver vi hjälp och bistånd. Vi är beredda att offra allt och vi skall förstå att segra eller falla, då tiden är inne, med samma tappra värdighet hos dem som föredrager döden framför slaveriet. Våra krafter skall säkert bli så mycket större ju mera hjälp man lämnar oss.

Det är möjligt att de som lever i ett klimat av frihet tror att det räcker till med deras sympati, med deras uppmuntrande fraser, eller med deras moraliska stöd. Men vi vet att det inte är tillräckligt. För att få slut på terrorn, på förbrytelserna, på det lössläppta barbariet, kräves mera påtagliga argument, mera effektiva åtgärder, mera energiska beslut.

Vi arbetar och kämpar utan medel och resurser, praktiskt taget utan vapen mot en väpnad koloss, en polisstat. Vi kan knappast hålla kontakt med fångarna, eller lämna det minsta bistånd åt de förföljda. Att skaffa oss det nödvändigaste kräver uppoffringar som endast kan fattas av dem som själva lidit under en liknande regim som den Spanien nu suckar under. Vi tackar för sympatierna och för de uppmuntrande orden, fast vi inte behöver dem för att fortsätta vår kamp. Vi behöver något bestämt och vi tror vi har rätt att kräva det av alla.

Nationalkommittén för CNT i Spanien och den frihetliga rörelsen utsänder en vädjan till alla IAA:s filialer och till alla antifascister över hela världen, - till de fria människorna i alla länder och särskilt till syndikalister och anarkister, att de skola skynda till vår hjälp utan tövan eller tvekan. Våra kamraters liv beror på dem. Måtte de göra vad deras samvete och plikt bjuder dem, så att de inte en vacker dag känner ånger vid tanken på sin feghet, egoism och sekterism, varigenom de blivit medansvariga för att exekutionsplutonerna expedierat ett ofantligt antal antifascister som stupat på Spaniens plågade jord.

Spanien den 1 april 1947.

För den spanska nationalkommittén,
generalsekreteraren.

x x x

EN APPELL TILL FRANKRIKES ARBETARE.

(IAA) Confédération Nationale du Travail -CNT - vilken orga-

nisation är IAA:s sektion i Frankrike har nyss utsänt nedanstående appell:

Till alla arbetare!

Arbetare i staden och på landet, handens och hjärnans arbetare!

Stabiliseringen av en verklig prisnivå är ännu alltjämt endast ett tomt löfte. Lönerna förslår inte att skydda er köpkraft, som redan nu är löjligt liten. De sociala reformer som uppnåtts genom er aktion sättas oavbrutet i fråga eller deras tillämpning förfuskas.

Ingenting allvarligt göres för ert välstånd eller för förbättring av människornas levnadsbetingelser. Ni bör således endast räkna på er själva!

Endast en aktiv och oavhängig fackföreningsrörelse kan effektivt samla alla produktiva krafter för att genomföra deras partiella eller totala frigörelse från det ekonomiska och moraliska förtryck som statens förmyndarskap utövar på dem.

Men CGT har svikit sin uppgift!

Den är klavbunden vid de politiska formationernas taktiska behov. Under alla omständigheter är dess hållning framför allt underordnad parlamentariska eller regerings-hänsyn.

Den är ingenting annat än ett verktyg för partierna, ett statens maskineri och ett förmyndarskapets redskap. I den klasskamp som proletariatet har att utkämpa, har den, genom successiva eftergifter avstått från den plats som borde ha varit den förbehållen.

Om det alltjämt förekommer att den skenbart stöder arbetarnas krav, så sker det endast i den mån dessa tjänar politiska syften, erkända eller icke erkända.

Inför detta förfall och för att undvika att läget förvärras med arbetarnas samtycke är det absolut nödvändigt för dem att redan i dag skrida till en omfattande sammanslutning i en ny facklig konfederation, som inte är underkastad något politiskt inflytande och som erbjuder dem medel att kämpa mot alla utsugningens krafter i den mest fullständade oavhängighet.

Det är därför som CNT, skapad av syndikalister som lämnat den vacklande CGT, uppmanar arbetarna att samlas inom dess led, där de inte kommer att utsättas för något yttre tryck utan kunna organisera sig för sitt försvar, oavsett sina politiska, filosofiska och religiösa uppfatt-

ningar.

Den försäkrar att den direkta aktionen - strejken - fastän den inte bör användas annat än med utsikter till framgång, i dag som i går alltjämt förblir den enda kampform som kan påverka näringslivet och trygga de framställda kravens framgång.

Militanter, som ännu inte bildat en fri organisation inom ert yrke, vänd er till CNT, som kommer att hjälpa er i er uppgift.

Arbetare, som inte vill se er fackliga sammanslutning utnyttjad för politiska syften, utan som ämnar organisera er för att åstadkomma en förbättring i ert läge, liksom också upprättandet av ett broderskapets samhälle, anslut er till CNT:s fackföreningar.

CNT:s Arbetsutskott.

x x x

OM REGERINGSKOTTERIVÄSENDETS MORALISKA HALT I ARGENTINA ÅR 1947.

Till kamraterna i Internationella Arbetare-Associationen.

Ändamålet med detta brev är att i publiceringssyfte informera er och alla publikationer i utlandet om den verkliga arten av den så kallade "gremialismen" (kotteriväsendet) i Argentina och den moraliska halten hos vissa "gremiala" delegationer i utlandet, som på sista tiden utsänts av den nuvarande regeringen. Men innan vi ger er en ytlig information i dessa frågor är det nödvändigt att också lämna en - om också högst summarisk - överblick över de olika händelserna under de senaste femton åren, vilka resulterat i det nuvarande tragiska tillståndet.

Den antiliberala reaktionen tog sin början med Uriburus militärkupp den 6 september 1930 och fortsatte med general Justos pseudokonstitutionella "regering", som - efter vad det synes - utmynnade i Peróns ömkliga demagogi.

Det är omöjligt att riktigt förstå de politiska skiftningarna i Argentina under de senaste sexton åren, om man inte tager hänsyn till den politiska, religiösa, moraliska och ekonomiska utvecklingen samt framför allt krigshändelserna i Europa och de andra världsdelarna dessa år. Men om man tager hänsyn till relationen mellan dessa andra händelser, så blir förhållandena klarare och framträder bjärtare i verklighetens ljus. Det som många människor nu betraktar som underverk, avslöjar sig såsom ingenting annat än ett grovt bedrägeri - som beror på

den traditionella mänskliga godtrogenheten och enfalden, som tyvärr aldrig tager slut. Endast genom att taga allt detta i betraktande kan man förstå Uriburus diktatur, Justos bedrägeri och Peróns demagogi. Uriburu sökte tillämpa våldet och Justo använde sig av bedrägeri, - medan Perón söker uppnå samma resultat medels demagogin om "ekonomisk förbättring". Om detta är säkert på principernas område, så kan vi försäkra att - om händelserna i Europa hade tagit en för diktaturerna gynnsam vändning, så skulle Perón i stället för att bjuda folket bröd ha bjudit på prygel...

Sanningen av detta påstående bevisas inte bara av <u>den politiska och religiösa sammanblandningen</u> hos dem som genomförde "revolutionen" den 4 juni, utan den bevisas också på ett fulländat och oemotsägligt sätt av den moraliska halten hos de ledare vilka tjänat som verktyg för denna strävan. Och dessa ledare är desamma som behärskat "kotterierna" (gremios) vilka tjänat att ur denna synpunkt rättfärdiga Uriburus diktatur och Justos bedrägerier, liksom också den nuvarande demagogin. Nästan alla de s.k. "arbetareelement" som samarbetar med regeringen är antingen envisa och tjurskalliga personer eller köpta påfösare("carneros").

Detta förklarar mycket väl skälet varför "arbetare"-elementen, som tjänar denna regering, på alla håll påtager sig strejkbrytarens nesliga och ömkliga roll, - detta är samma "carneros", som är i farten. För att inte räkna upp alltför många fakta, vilka bara skulle göra denna artikel onödigt lång, skall vi här bara nämna tre som kännetecknar dessa avfällingar. Så till exempel; när hamnarbetarna i detta land beslöt bojkotta Franco-Spaniens fartyg såsom en protest mot den i landet rådande regimen, utsändes arbetare från arbets- och livsmedelsministeriet (Secretaria de Trabajo y Provisión) som skulle söka bryta strejken. Förräderiet upprepades i fråga om tegelbrännarnas strejk för införande av sextimmarsdag i Buenos Aires hamn. Det samma inträffade i Rosario vid det tillfälle då hamnarbetarna yrkade på fyratimmarsdag i vissa ohälsosamma arbeten. Även då skickades regeringsvänliga arbetareelement från nämnda instans, vilka omintetgjorde denna arbetarnas lantvinning, som sedan åtta månader tillbaka gjorts av vår organisation.

Slutligen har det inträffat inom chaufförsfacket, under förevändning av att bekämpa de s.k. "troperos". Men det verkliga syftet var att tvinga in chaufförerna under hårdare arbetsvillkor, utrustade de municipala myndigheterna en "ordenanza" (arbetsgrupp) av fascistisk

typ, vilket tvingade kåren att förklara strejk för att bekämpa denna reaktionära åtgärd. Och - alldeles som i ovan relaterade fall- var det de regeringsvänliga arbetareelementen som förrådde sina klassbröder. Det var strejkbrytarligor från Arbets- och Livsmedelsdepartementet som bröt ned rörelsen med användande av samma lumpna taktik. Chaufförernas strejk tjänade att avslöja de manövrer som den nuvarande regeringen fullföljer sedan någon tid tillbaka, inom alla arbetarkårer och yrkesgrupper. De består i att göra "Secretaria de Trabajo y Provisión" till en gigantisk polyp som sträcker sig ända till landets avlägsnaste vrår och förvandlar Argentina till en ofantlig "presidio" (fästning eller koncentrationsläger) för alla arbetare över huvud taget och särskilt för dem som önskar leva fria och oberoende. Detta skulle innebära att "gremialismen" som värvar anhängare för regeringen, är en strejkbrytarevärvarekår. Det förvånar oss inte så mycket när det gäller den statliga fackföreningsrörelsen, som alltid samarbetat med reaktionen emot det verkliga folket. Ty som en legal produkt av den marxistiska förkunnelsen och den s.k. "sociala" katolicismen kan den inte fungera på annat sätt än som står i överensstämmelse med "mästarnas" lära. Lika litet kan vi förvånas över det som utföres av nämnda instans (Trabajo y Provisión) enär den skapats just i detta arbetarfientliga syfte. För detta syfte var regeringen mycket angelägen om att ställa en gammal strejkbrytarevärvare i spetsen vid strejkerna vid Cristalerías Papini och Avellaneda år 1928.

Av allt detta frmagår att om regeringskotteriet är sådant, så är de "gremiala" delegaterna och "arbetare-representanterna inom denna regering ingenting annat än ombud och representanter för "carneros" och strejkbrytare, såsom ovannämnda gärningar vittnar om.

Vi väntar att försvararna av denna "befriare"-regering skall söka dementera det som här ovan sagts - något som är mycket svårt, - i betraktande av dessa elements reaktionära förflutna, och deras likaså reaktionära syften, som de envist fullföljer.

Av dessa skäl och andra som vi här utelämnar, råder vi organisationerna och kamraterna utomlands att för den internationella opinionen avslöja den moraliska halten hos detta lands "arbetare-element" inom regeringen.

Broderliga hälsningar
Federación Obrera Regional Argentina (FORA)
Förbundsrådet.

DET FACKLIGA LÄGET I CHILE.

(IAA) Enligt en artikel i tidningen Germen, Chile är CTCH, Chiles reformistiska landsorganisation, i dag så gått som splittrad genom motsättningarna mellan de två stora partierna. Den fackliga rörelsen har faktiskt givit ut alla sina krafter genom att deltaga i valstriderna. De ledande elementen inom CTCH har aldrig känt och känner inte i dag heller den minsta respekt för de beslut som fattas av medlemmarna i de fackliga organisationerna.

Alltid har man övat förräderi mot alla strejkrörelserna som utbrutit utan att taga hänsyn till arbetarorganisationernas beslut. Såsom mest framstående exempel kan nämnas textilarbetarstrejkerna i Salto och Lourdes år 1937, som förråddes endast därför att den leddes av anarkosyndikalisterna; stuckatörernas strejk år 1938, känd under namnet "de hundra dagarnas strejk". Under densamma använde man sig av de mest avskyvärda medel som överhuvud kunde tänkas, för att förstöra anarkosyndikalisternas prestige i strejkledningen. Och slutligen det svartaste av alla förräderier som begåtts gemensamt av de två partierna under tidningsstrejken år 1940, som var en av landets mest aktiva strejkrörelser och stod under anarkosyndikalisternas ledning.

I striden om nya krafter har kommunisterna vunnit segern, genom att med full kraft genomföra en organisationskampanj bland lantarbetarna. Kommunistiska partiet är intresserat av att som ett slags bodeskap samla okunniga lantarbetarna helt enkelt för att så fort som möjligt kunna bevisa att partiets fortsatta regeringsdeltagande är nödvändigt därför att det är ett massparti.

Men de anarkosyndikalistiska krafterna arbetar även. De lägger ner ett energiskt arbete för att på nytt resa en stark och fri fackling rörelse för kontruktiv verksamhet.

x x x

ARGENTINAS KOMMUNISTER SOM LAKEJER ÅT PERÓN.

(IAA) Tidningen La Protesta i Buenos Aires redogör i ett av sina senaste nummer för de argentinska kommunisternas egendomliga inställning till Perón-diktaturen som funnit ett nytt uttryck i deras argumentering mot American Federation of Labors Argentina-rapport.

Efter en resa i Argentina hade nämligen en grupp representan-

ter för AFoL offentliggjort en rapport om förhållandena i Argentina, vars sociallagstiftning betecknades som otillräcklig och ett försök att dölja Peróns diktatur. Landets LO (CGT), fastslog rapporten, har förlorat all frihet och blivit ett politiskt vapen i regeringens händer, och fast staten officiellt stöder sig på fackföreningarna, avskaffar regeringen arbetarnas verkliga fackliga friheter helt och hållet.

I stället för att instämma i denna efter La Protestas mening, helt berättigade kritik, protesterar dock Argentinas kommunister mot densamma, I partiets tidning La Hora betecknas nämligen AFoL:s fastslåenden såsom lögner, baktal och förolämpningar mot de argentinska arbetarna. Kommunisterna identifierar sig således med regimen. Den som kritiserar Perón förolämpar enligt deras uppfattning Argentinas proletariat.

Denna taktik som motsvarar partiets övriga manövrar gentemot Perónregimen. Faktiskt har partiet t.o.m. upplöst fackföreningar för att i "enhetens" intresse övergå till "peronistiska" organisationer, och det har även utan protest godtagit eller nedtystat direkta förolämpningar och angrepp som Perón och hans maka riktat mot Stalin och dess agenter i landet.

Kommunisterna har även avstått från varje kritik mot Peróns s.k. femårsplan och accepterat diktatorns politik såsom riktad "mot imperialismen", helt enkelt därför att Moskwa är intresserat av en sådan taktik, naturligtvis utan hänsyn till de argentinska arbetarnas verkliga intressen.

x x x

FÖR EUROPAS FÖRENTA SOCIALISTISKA STATER.

(IAA) Efter initiativ av "The Independent Labour Party" i England hölls i London under dagarna den 22 och 23 februari en internationell socialistisk konferens. Ombud mötte upp från en del vänstersocialistiska grupper och partier i Europa och konferensens huvudsyfte var att främja ett uppnående av Europas förenta socialistiska stater. Detta som ett steg i riktning mot den socialistiska världsrepubliken.

Konferenskommittén har ställt sitt material till IAA:s förfogande och ur detsamma vill vi här nedan återge konferensens huvuduttalande, vilket uttalande är av stort intresse i dagens internationella situation. Uttalandet lyder:

"Denna konferens av representanter för socialistiska organisationer och medlemmar av olika riktningar inom den socialistiska rörelsen från Storbrittannien, Tyskland, Frankrike, Italien, Spanien, Grekland, Holland och andra europeiska länder förbinder sig att arbeta oavlåtligt för att åstadkomma Europas förenta socialistiska stater.

Europa har i dag kommit till historiens korsvägar. Två gånger i vår generation har det härjats av krig. Ett tredje världskrig, fört med atomålderns "totala" ödeläggelseverktyg, kommer att slutgiltigt utplåna dess civilisation och ett sådant krig- mellan USA å ena sidan och Sovjetunionen å den andra - utgör det sannolika resultatet av nuvarande politiska, ekonomiska och strategiska rivalitet.

Om inte friheten skall gå under, måste Europas enhet baseras på den frihetliga socialismen, vilken är oförenlig med någon totalitär regim. Om det ekonomiska framåtskridandet skall fortsätta, är en planekonomi oundgänglig och den är ogenomförbar under kapitalismen. Den frihetliga socialismens mål är planekonomi, under arbetarnas kontroll, och den personliga friheten är nödvändig för att fullt ut kunna njuta planekonomins frukter. På det sättet kan Europas folk göra sina enda insatser för att förebygga krig och för att bygga upp en förnuftig civiliserad samhällsordning.

Europas förenta socialistiska stater skulle inte på något sätt utgöra en del av något på maktpolitik baserat block. Det skulle tvärtom utgöra ett mäktigt redskap för att säkerställa vänskap mellan USA:s och Sovjetunionens folk samt mellan dem och andra folk. Det skulle avlägsna det förflutnas nationella rivaliteter, eftersom det skulle vara baserat på internationellt socialistiskt samarbete snarare än på några nationella kapitalistiska och imperialistiska motsättningar. Slutligen skulle det kräva befriandet av alla underkuvade folk, i det att det garanterade dem fullständigt oberoende av varje form av imperialistiskt förtryck, då Europas förenta socialistiska stater samtidigt uppmanade dem att tillsammans med dem lägga grundvalarna till en världsomfattande socialistisk republik.

Det uppmanar därför folken i alla länder att hjälpa till med denna omedelbara uppgift att rädda mänskligheten från den allmänna ödeläggelse som vidlåder ett fortlevande av det kapitalistiska och impe-

rialistiska samhällssystemet.

Det uppmanar särskilt alla organisationer som strävar för att utveckla socialismen och friheten samt bevara freden, och särskilt fackföreningar, kooperativa föreningar och socialistiska partier att begagna alla sina resurser och allt sitt inflytande för att främja denna trängande uppgift.

x x x

ETT STORT SPANSKT MÖTE I PARIS.

(IAA) MLE-CNT i Frankrike begagnade dagen före det officiella spanska republik-firandet för att på ett stort möte på Mutualités teater i Paris framlägga organisationens synpunkter på Spaniens problem. Mötet var framförallt ägnat kampen mot den monarkistiska faran som just nu hotar Spanien, och den demokratiska republikens försummelser framställdes av de olika talarna såsom huvudanledning för republikens undergång och monarkismens nya aggressivitet.

I denna anda talade först Francisco Isgleas som framhöll att republikanernas misstag hjälpt reaktionen till seger. Redan vid monarkins sammanbrott år 1931 förhindrade man en social revolution och koncentrerade i stället allt på kommunalvalen. I dag tycks spanska socialister, åtminstone dem som följer Indalecio Prieto, nästan vara beredda att acceptera själva monarkin, vilken inställning enligt talarens ord ligger i linje med övriga europeiska socialistpartiers politik.

Efter Isgleas talade Juan Puig Elías, lärare, som framhöll CNT:s traditionella kamp mot monarkin redan under Primos diktatur och lämnade en återblick på den 19 juli historia.

Federica Montseny som avslutade talarlistan, protesterade mot modlösheten i emigrationen som nästan officiellt sprides av politiska kretsar. Hon anklagade alla partier för att inte lämna motståndsrörelsen stöd och krävde en kamp mot terrorn medelst terror, och väpnat uppror mot våldsregimen. Den spanska revolutionens anda, förklarade hon, kan inte besegras, för att till slut påminna om ungdomarna Antonio López och Amador Franco som i San Sebastián dömts till döden. Dessa unga män förkroppsligar revolutionen, och de måste räddas från bödeln.

x x x

EN FRIHETLIG KONFERENS PÅ KUBA.

(IAA) Asociación Libertaria de Cuba, AL dC, Kubas Frihetliga Förbund, är en anarkistisk organisation som utvecklar en omfattande verksamhet på det fackliga området i anarkosyndikalismens anda. Under mars månad höll förbundet en konferens som bland annat gällde förberedandet av en landsomfattande frihetlig kongress. Konferensen som ägt rum i huvudstaden Habana, diskuterade bl.a. följande problem:

Fackliga frågor

Lantarbetarfrågan

Samarbete med andra revolutionära riktningar,

Tidningen

Den fackliga skolan,

Den landsomfattande frihetliga kongressen.

Så fort närmare referat från konferensen föreligger återkommer vi.

x x x

DE ITALIENSKA ANARKISTERNAS KONGRESS I BOLOGNA.

(IAA) Den italienska anarkistiska rörelsens andra kongress efter fascismens sammanbrott har under mars månad ägt rum i Bologna. Av Nationalrådets rapport framgick att rörelsen utvecklat sig bra sedan Carrarakongressen år 1946. Dess verksamhet är mångsidig och har även tilltagit i regioner där den tidigare varit av mindre omfattning, såsom t.ex. på Sicilien. I Puglia har rörelsen framförallt måst föra en hård kamp mot monarkisterna och qualunquisterna (en ny demagogisk massrörelse), i Carrararegionen verkar den på kooperationens område och håller arbetskammaren fri från partiinblandningar etc.

Efter rapporten som godkändes, uttryckte delegaterna den uppfattningen att rörelsen inte fick ha en organisatorisk struktur som på något sätt liknade centralismen. Efter en lång diskussion beslöts därför att ge organisationen en helt ny struktur. Nationalrådet avskaffades, och i stället utnämndes fyra kommissioner som i framtiden kommer att ombesörja rörelsens gemensamma arbeten. En kommission som skall samordna kampen mot krig och militarism, en kommission med uppgift att organisera kampen mot kyrkans politiska makt och mot religio-

nen, en tredje såsom centrum för samling av dokument och, framförallt, en korrespondenskommission med säte i Bologna.

Alla delegater betonade vikten av att vidare utveckla den fackliga verksamheten. Olika uppfattningar gjorde sig gällande, och det beslöts att de regionala och lokala organisationerna skulle betraktas såsom helt fria i valet av sin fackliga taktik. Dock enades hela kongressen om följande ledande principer rörande den fackliga frågan.

1. Den reformistiska LO skall kritiseras och dess auktoritära, monopolistiska karaktär bekämpas;

2. Kamp mot partiernas inblandning i det fackliga livet;

3. Anarkisterna skall även med praktiska förslag och genom aktiv verksamhet deltaga i LO:s interna kommissioner, även om dessa inte alltid är fria från politisk inblandning;

4. De syndikalistiska försvarskommittéerna skall vara självansvariga för att undvika att hela deras verksamhet utan vidare förväxlas med FAI:s egen.

Flera resolutioner fastslog en del riktlinjer för kampen mot militarismen och klerikalismen. Ungdoms- och pressfrågan diskuterades även. Kongressen beslöt att taga avstånd från idén att grunda en daglig tidning såsom organ för FAI. Rörelsen förfogar över c:a ett dussin regionala organ. På grund av kongressbesluten har överhuvud rörelsens liv officiellt förankrats i de autonoma regionerna och den landsomfattande organisationens funktioner begränsats till ett minimum.

Korrespondenskommissionen fick i uppdrag att intimt samarbeta med alla utländska anarkistiska rörelser och deltaga i strävandena efter bildandet av en anarkistisk International. En representant från FAI skall ingå i den provisoriska internationella kommissionen som har sitt säte i Paris.

x x x

EN KULTURELL STORPRESTATION.

(IAA) Under MLE-CNT:s, den spanska frihetliga emigrantorganisationens beskydd har i Toulouse genomförts en stor, omfattande spansk konstutställning som väckt uppmärksamhet och beundran i breda franska kretsar. Utställningen omfattar hundratals tavlor, statyer, konsthant-

verksalster m.m. och representerar en lång rad spanska konstnärer, bland vilka även Picasso utställer några berömda verk.

Utställningen öppnades av Puig Elías som i sitt franska öppningstal bl.a. förklarade:

Utställningens mål är att visa för våra franska vänner Spaniens rätta ansikte.... Och om detta kollektiva uttryck av moralisk kraft och otämjbar vilja i er väcker genklang och sympatier, hjälp oss då att befria Spanien."

- - x x x - -

SPANSK FRIHETLIG UNGDOM I FRANKRIKE.

(IAA) Spansk frihetlig ungdom håller nationalplenum i Toulouse den 25 maj. En mängd viktiga frågor kommer att föreligga till behandling. Bland dem kan nämnas en ökning av den materiella hjälpen till FIJL i Spanien, att utveckla kultur- och propagandaverksamheten, val av nationalkommitté samt utnämnandet av redaktör och administratör för tidningen RUTA.

----oooOooo----

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 6. Stockholm den 7 juni 1947.

EN VIKTIG SPANSK INTERKONTINENTAL KONFERENS.

(IAA) Under april månad hölls i Toulouse, Frankrike, en viktig spansk konferens. Representanter från de spanska anarkosyndikalistiska emigrantorganisationerna i England, Amerika, Frankrike, Nordafrika m.fl. länder hade mött upp. CNT:s kamp och inställning var konferensens viktigaste fråga. En del beslut och uttalanden gjordes å konferensen i detta spörsmål.

I spörsmålet om Spaniens befrielse och förbindelserna med de andra antifascisterna gjorde konferensen ett uttalande av följande lydelse:

"Den frihetliga rörelsen -MLE- anser att det för Spanien liksom för världens övriga folk inte kan finnas någon verklig frihet så länge som inte radikalt och på revolutionär väg alla former av kapitalistiskt, auktoritärt och annat förtryck förstörts.

Med hänsyn tagen till det spanska befrielseproblemets innebörd är MLE:s klara position att medverka till att ge den spanska revolutionen en konstruktiv riktning som motsvarar folkets önskningar och behov, och som erövrar och förverkligar genom egna insatser den största välfärd och den största frihet som i varje ögonblick är möjlig. MLE kommer aldrig att sluta upp med striden mot falangen, och inte mot någon annan diktatur heller som förtrycker det spanska folket.

Rörelsen kommer att kämpa tills det sista spåret av fascismen i Spanien och övriga världen utrotats.

Den anser att det spanska folkets frihet inte uppnås på diplomatisk väg, och inte heller genom medgivanden till sådana krafter som direkt eller indirekt stött Franco. Den anser att alla antifascismens moraliska och materiella resurser måste sättas i rörelse för att använda dem för Spaniens befrielse genom folkets direkta aktion.

Rörelsen avböjer varje lösning som innebär en kapitulation inför eller en kompromiss med förtrycket i Spanien eller utomlands. MLE, som med all sin kraft går in för att störta Franco, anser att efter detta måls uppnående det spanska folket inte får berövas sin frihet till initiativ och experiment på de ekonomiska, sociala och politiska områdena. Från och med första ögonblicket måste folket vara i stånd att självt säkra sin frihet och vara herre över sina öden.

Förverkligandet i praktiken av federalismens principer samt ett fritt ekonomiskt och socialt uppbyggande, inspirerat av den frihetliga socialismen, varunder producenterna - solidariserade i den gemensamma ansträngningen - handla efter eget beslut och bygga upp grundvalarna till det nya Spanien.

De politiska partierna med sina splittringar, stridigheter och palliativprogram är otillräckliga; de måste ersättas av den konstruktiva kraften hos arbetarna och alla om sin frihet medvetna människor som betraktar denna frihet såsom absolut nödvändig och oförytterlig.

På jorden i fabriken, i verkstaden, får produktionsmedlen och den distributiva apparaten samt de materiella rikedomarna inte längre vara kvar i statens och bourgeoisins händer, utan de måste övertagas av producenterna.

Varje spanjor måste i Spaniens federerade fria kommuner ha sitt bröd, sin kultur, sin frihet och alla de medel säkrade som garanterar människan alla mänskliga möjligheters fullständiga utveckling.

MLE går in för fred och broderskap mellan folken samt för universell solidaritet, och anser att varje folk har rätten att fritt organisera sitt politiska, ekonomiska och sociala liv, och kommer att avvisa all utländsk inblandning som skulle kunna kränka det spanska folkets frihet och oberoende. MLE går in för den revolutionära alliansen mellan de spanska arbetarna och antifascisterna, ja, hela spanska folket som ledas

av frihetsandan, för att medelst på folkligt initiativ byggd aktion störta Franco, falangen och deras terrorsystem.

MLE anser att CNT måste sträva efter att representera hela det revolutionära och medvetna spanska proletariatet.

Alliansen med UGT måste genomföras med UGT:s arbetare direkt på det revolutionär-konstruktiva området för klara och konkreta aktionsmål och i alla fall där det rör sig om egna förverkliganden av från politiskt förmyndarskap befriade, förbrödrade och om sina sociala nydaningsmål medvetna arbetare.

Fri från alla kompromisser med de krafter som ämnar konservera och befästa staten och säkra kapitalismens överlevande, kommer MLE att eftersträva alla de lösningar av socialistisk typ som är ägnade att befästa friheten och som innebär garantier inte bara för det hispanska folket, utan för alla folk och alla människor utöver alla artificiella statsgränser och de skiljelinjer som kapitalismen upprättat och håller fast vid."

Konferensen gjorde även följande principdeklaration.

I betrakande av:

Att det sociala problem, som rör alla exploaterade och särskilt det organiserade proletariatet inom MLE:s led, inte har undergått den minsta förändring i sin fundamentala karaktär så länge det förhållandet existerat, att den ena människan exploaterar den andra.

Att alla riktningar och skolor, grundande på den auktoritära principen, inte har gjort något annat än ändrat namnen på undertryckningsinstitutionerna.

Att de konstitutionella regimerna - monarkistiska eller republikanska - inte kunnat undvika de absolutistiska regimernas fel och laster.

Att den parlamentaristiska socialismen i varje ögonblick handlat som kapitalismens väktare i det att den övergett den revolutionära internationalismen för statens nationalism.

Att de auktoritära kommunisterna, som understödjer sovjetexperimentet, hotar att sänka världen i ett totalitärt vanvett.

Att alla revisionistiska strömningar som strider inom den

frihetliga rörelsens led har inspirerats av en bakåtsträvande anda, och samlar upp flyktingarna i de moderata minimalisternas led.

Att alla tillfälliga avvikelser under tidens lopp har förvandlats till permanenta.

Genomt allt det som ovan sagts

PROKLAMERAR VI

Att all makt (regerings-) konstituerad under Statens politiska och ekonomiska egid - vad den än bär för namn och vilka partier eller organisationer det än är som signerar den - endast är en annan form av auktoritetens princip.

Att varje auktoritär princip är motståndare till varje frihetsmanifestation.

Att den individuella och kollektiva friheten, utformad i autonomins princip och i den funktionella federalismen, är oförenlig med varje kvarleva av Statens politiska mekanism och kapitalismens ekonomiska system.

Att den direkta revolutionära aktionen är den effektiva taktiken för att störta kapitalismen och Staten.

Att vår rörelse har som slutmål att införa den frihetliga socialismen - utan övergångsetapper - och med en taktik som motsvarar principerna.

Att den frihetliga rörelsen som folklig strömning sätter sina förhoppningar till folket, till de målmedvetna arbetarna som frigjort sig från de politiskt färgade partierna och organisationerna.

Att den frihetliga spanska rörelsen i konsekvens därmed håller sig troget till de beslut i fråga om taktik och principer, vilka utarbetats och ratificerats av alla den spanska CNT:s ordinarie kongresser och utgör plattformen för IAA:s kamp.

MAJSTREJKERNA I NORDSPANIEN.

(IAA) Dagspressen i olika länder rapporterade dagarna efter 1:sta maj de omfattande strejker som gick av stapeln i Nordspanien i samband med 1:sta maj.

På basis av upplysningar från Spanien är vi i tillfälle att lämna en del detaljerade upplysningar om denna strejkrörelse och dess förlopp.

Den 30 april utdelade den baskiska motståndsjuntan ett manifest vilket bland annat innehöll följande:

"Till det baskiska folket - den första maj.

Detta är ett minnesvärt datum för den arbetande befolkningen. Denna stora dag... var det brukligt att arbetarna gentemot regeringarna demonstrerade för sina krav, det visade sin fackliga makt, och gick in för sina rättigheter.

Tiderna har förändrats, fruktansvärd orättvisa förhärskar. Spanien lider under en terrorvåg som förtrycker alla arbetarnas strävanden och förstör alla uttryck för den mest elementära mänskliga känslan - friheten....

Bask! Motståndsrörelsen vänder sig till dig och uppfordrar dig att utan reservationer och med all energi deltaga i de förberedda demonstrationerna till arbetets ära samt mot den regim som bär ansvaret för att Spanien förlorat Republiken och vårt baskiska folk sina traditionella fri- och rättigheter!

Leve Republiken!

Gora Euzkadi -leve Baskerlandet!

Leve den första maj!"

I anslutning till motståndsjuntans manifest utsände de fackliga organisationerna CNT, UGT och SOV (Baskiska Arbetar-Solidariteten) följande paroll:

<u>För att fira den Första maj, arbetarnas festdag, skall arbetet vila hela dagen.</u>

... Det är alla arbetares plikt att deltaga i denna demonstration.

... Vi påminner er om att världen, i denna allvarliga och historiska stund, kommer att bedöma vårt anspråk på rättvisa efter den kraft som vi lägger in i vår egen proteströrelse. Det kan inte bli några repressalier mot oss när alla gemensamt går till aktion. Är folkets hjärta fast och beslutsamt, så kommer vi att segra. Framåt, arbetare! Friheten måste betraktas som högsta värde: begär den då! Kom ihåg hur det ser ut i edra hem! Bringa våra revolutionära idéer till uttryck genom en heroisk rebellisk gest!

Omedelbart efter utdelandet av dessa manifest dekreterade civilguvernören att alla företagare var förpliktade att omedelbart avskeda alla de arbetare som skulle strejka den 1:sta maj.

Trots detta utbröt strejken den 1:sta maj. Cirka 50.000 arbetare deltog i densamma. En mängd stora industriföretags produktion lamslogs totalt medan å andra håll 70 à 80% av industriarbetarna deltog.

Meningen var att strejken endast skulle pågå under 1:sta maj. Men den 2 maj utsände civilguvernören ett nytt dekret vari förklarades att alla strejkande var avskedade och om de på nytt ville börja arbeta måste de ansöka därom.

Civilguvernörens dekret följdes omedelbart av ett nytt manifest från de fackliga organisationerna vari det bland annat säges:

"Till alla arbetare och den offentliga opinionen.

Vi hälsar med tillfredsställelse alla de arbetare som i går, den första maj, demonstrerat vilket storartat medborgarsinne som lever i det baskiska folket... Den beordrade generalstrejken slutade i går, men diktatorerna, som känner sig förnedrade och impotenta inför vår seger, har gripit till vansinniga och despotiska repressalier och på grund av en regeringsbestämmelse avskedat alla som gjort sin plikt såsom arbetare.

Initiativet ligger i våra händer, vi kan inte låta taga det ifrån oss. Rättvisans och förnuftets sak är i detta ögonblick identisk med kampens. Vi kommer inte att ge efter.

Vår paroll är att ingen godkänner guvernörens order, att ingen underkastar sig hans befäl, att ingen söker om ny anställning hos sin firma. Vi har inte att be om nåd, det är de som måste göra det.

Vi uttrycker samtidigt önskan att de få arbetare som bildat ett undantag, och som arbetat majdagen, gottgör sin brist på kamratskap... Vi väntar att också de lämnar fabrikerna för att göra gemensam sak med de avskedade som har hela det baskiska folkets solidaritet.

Disciplin, enhet, sammanhållning. Mod och fasthet hos alla."

Kampen fortsatte således. Genom radio utsände civilguvernören oavbrutet nya order vilka alla gick ut på att krossa strejkrörelsen. Den 4 maj dekreterade han exempelvis att alla villkorligt frigivna fångar som deltagit i strejken, skulle häktas. En stor del av befolkningen i städerna består utav sådana "villkorligt frigivna" antifascister.

Den 5 maj följde den andra strejkvågen. Det kom till masshäktningar.

Den 6 maj fortsatte strejken såsom generalstrejk. Även transportarbetarna, byggena och bagarna strejkade. Armén ockuperade Bilbao, kulsprutor uppställdes överallt. Fängelserna fylldes allt mera med strejkande arbetare och även arbetsköpare som inte lytt order.

Den 12 maj återupptogs arbetet sedan de fackliga organisationerna utsänt paroll därom. Myndigheterna har inte återtagit sina repressalieorder, men företagarna har återanställt arbetarna i de flesta fallen utan att tillgripa dessa åtgärder.

Den omfattande strejkrörelsen var en mäktig manifestation av de spanska arbetarna. Det var en glänsande solidarisk uppmarsch mot den fascistiska diktaturen. Men kampen kostade sina många offer. Många sitter inspärrade i fängelser och koncentrationsläger för sitt deltagande, medan andra deporterats till spanska Afrika.

Men kampen fortsätter under andra former.

x x x

LÄGET INOM DEN FACKLIGA RÖRELSEN I FRANKRIKE

(IAA) Från IAA:s sektion i Frankrike har nedanstående rapport erhållits angående omfattningen av den franska fackliga rörelsen just nu:

I. -Confédération Générale du Travail (franska sektionen av den reformistiska fackföreningsinternationalen) räknar enligt uppgifter av dess ledande män mellan 5 och 6 miljoner anslutna medlemmar. Men denna siffra får inte tagas riktigt för kontant, ty bland arbetarmassorna kan man finna många medlemskort som inte blivit förnyade detta år. För att höja siffrorna och få fram en gynnsam statistik, räknar CGT:s ledare nu de medlemskort som av förbunden utdelats till fackföreningarna, men inte dem som av fackföreningarna sålts till medlemmarna.

Denna gamla CGT, som vid seklets början var en revolutionär syndikalistisk och antistatlig organisation, sjunker nu allt djupare ned i den servila reformismens träsk.

Sedan hrr politici bemäktigat sig ledningen, dikteras dess orientering alltid av politiska hänsyn. I går kontrollerades den av socialistiska partiet och i dag av det kommunistiska.

Sedan CGT övergivit all revolutionär hållning håller den nu på att acceptera parollen om statens förmyndarskap i det den sjunger lovsånger till produktionen, lugnet och disciplinen. Men arbetarnas revolutionära anda är inte död, den lever ännu ! Och mycket ofta måste CGT, för att inte förlora sitt inflytande, acceptera och understödja strejkrörelser som utbrutit trots dess vädjan om besinning. (Till exempel: strejken vid Renault-verken i Billancourt, som utbröt i början av maj, proklamerad av militanter inom CNT).

Genom sin underkastelse under de politiska partierna och staten bidrager den i hög grad till att proletariatet hålles nere i sitt nuvarande elände.

Inom dess led har bildats talrika syndikalistiska minoritetsgrupper, som kallar sig revolutionära (bland dem befinner sig också en trotskistisk cell) vilkaanser att deras närvaro alltjämt är nyttig, ty de tror inte att det är omöjligt att åstadkomma en uppryckning, som man emellertid inte längre kan hoppas på. Dessa minoriteter, som inte äger något verkligt inflytande, är för övrigt mycket splittrade.

Genom att de stannar kvar inom CGT för att bekämpa en orientering som de försäkrar att de fördömer, bidrar de till att stärka deras ställning, vilka åstadkommit denna orientering. I själva verket är deras närvaro nyttig för dessa senare, vilka tack vare dem kan påvisa att det finns en "opposition", men en opposition utan verkan, och som inte lurar många.

Dessutom stärker dessa minoriteter genom själva sin tillvaro i lika grad CGT:s juridiska personlighet på grund av sitt numerära tillskott, hur svagt detta än är, och bidrar till att motivera dess anspråk på att utgöra den mest representativa arbetarorganisationen.

II. Confédération Française des Travailleurs Chrétiens (Kristliga franska arbetarekonfederationen), Såsom namnet anger, lyder denna organisation under katolicismen. De siffror som uppges av dess ledare är 400 á 500 tusen. Men också här är det troligt att siffrorna är för högt uppskattade. I varje fall är det säkert, att denna organisation drar nytta av den vämjelse som gripit en stor mängd fackligt organiserade arbetare vilka ledsnat på CGT:s politiska intriger.

Talrika är i själva verket de som låtit lura sig av CFTC:s föregivna politiska neutralitet och anslutit sig i den övertygelsen, att de blivit medlemmar av en fri facklig organisation. Den har alltid varit mer moderat än CGT, ty den är reformistisk till sitt väsen. Men i dag försöker den - för att draga till sig anhängare genom att bevisa att den verkligen tager sig an arbetarnas intressen- att på något sätt "bjuda över" sin konkurrent.

III. Confédération Nationale du Travail (CNT), fransk sektion av IAA. Denna är en helt ny skapelse. Den skapades i maj 1945 av revolutionära syndikalistiska kämpar, som förut varit anslutna till CGT.

Den fortsätter CGTSR:s arbete, den organisation, som skapades år 1924 och försvann i kaoset 1939.

CNT är alltjämt numerärt svag, ty den tog sina första steg utan några materiella resurser som stod i proportion till uppgiftens storlek, och kunde i början inte räkna med mer än en handfull hängivna kämpar. Efter dess första kongress i december 1946 vidtogs åtgärder för att underlätta dess utveckling, men denna hämmas alltjämt av bristen på ekonomiska resurser.

Den stora pressen bekantgjorde för allmänheten CNT:s skapande i det ögonblick då organisationen var alldeles ny och inte hade något inflytande. Men sedan dess har det franska näringslivets upplösning fortskridit, samtidigt med att CGTsmisskredit nu börjat vika för den prestige den förr åtnjöt.

De arbetare, som är beslutna för aktion och inte står under något politiskt eller konfessionellt inflytande samt blivit medvetna om den roll av duperade som man vill låta dem spela i den sociala kampen, söker nu efter en ny väg. Många av dem ansluter sig då till CNT, som ännu inte är tillräckligt känd och inte heller äger vare sig önskade resurser eller ett tillräckligt antal kvalificerade militanter för att göra snabbare framsteg, för massan av dem som helt naturligt skulle kunna förstärka dess numerär om den anslöte sig utan vidare dröjsmål.

Trots det stora antalet anslutna till politiska partier är det franska proletariatets sinnesstämning gynnsam för utvecklingen av en revolutionär syndikalistisk konfederation. Kapitalismen som system åtnjuter allmänt avsky och förakt. Politiken tas inte längre på allvar

och CGT är diskrediterad. Vad beträffar den kristliga arbetarkonfederationen, så skall vi inte längre uppehålla oss vid den.

På fabriker och verkstäder, vid brädgårdar och kolupplag etc., där CNT endast har ett fåtal militanter, vinner den hastigt inflytande, tillräckligt för att skapa en facklig sektion av CNT och proklamera en strejkrörelse. Talrika exempel har redan visat detta.

Denna överensstämmelse mellan CNT:s mål och de aktiva arbetarnas strävanden väcker också uppmärksamhet bland arbetsgivarna och statens institutioner. Det är därför som nästan hela pressen, efter att ha gjort ovväsen om CNT:s tillkomst medan den ännu bara var en symbol - och man utan tvivel tänkte att den endast skulle sysselsätta sig med att bekämpa kommunismen - numera höljer dess göranden och låtanden i djup tystnad.

Hur det än därmed förhåller sig, så har CNT ett behov att fylla. Tiden arbetar för den och dess utveckling stannar inte av trots alla de svårigheter den har att kämpa med.

Inom metallarbetarefacket är dess existens praktiskt taget erkänd. Men bland lastarbetarna har den ännu inte kunnat göra sig tillräckligt gällande. Inom handelsarbetarkåren (detalj - och grosshandeln) börjar den nu också bli alltmera känd. Vid gruvor och stenbrott etc. har CNT ännu inga sektioner, men det kommer inte att dröja länge innan de finns. Inom typograffacket räknar den en första cell av militanter. Inom byggnadsfacket räknar den talrika isolerade anhängare, fastän där ännu inte finns några fackliga sektioner. Inom detta fack bedrives en verklig jakt på dess anhängare av den reformistiska CGT, som vill förhindra att de nästlar sig in vid arbetsplatserna. Många avskedanden har omtalats såsom en följd av denna gästfrihet - och arbetsgivarna gör naturligtvis här gemensam front med CGT, ofta med arbetsinspektionens delaktighet. Ofta uppstår våldsamma tumult vid dessa konflikter, som med flit och vilja framprovoceras av syndikalismens fiender.

CNT- organisationerna understödes i sitt arbete endast av FA:s veckotidskrift "Le Libertaire". Detta organ har ett betydande antal läsare och räknas numera bland de stora veckotidningarna, varför det utgör ett icke föraktligt stöd. Det påverkar de arbetare, som är bäst predisponerade att ansluta sig som militanter till CNT.

Men fastän många anarkister har varit med om att skapa CNT så

fattade likväl anarkistfederationen vid sin kongress 1946 inte något beslut att ålägga sina medlemmar ansluta sig till organisationen mer än till varje annan organisation som helst. Kongressen nöjde sig med att påvisa den reformistiska CGT:s avvikelser och bekräfta nödvändigheten av att hjälpa den revolutionära syndikalismens principer till seger.

Sedan den internationalistiska och antistatliga revolutionära syndikalismen i flera årtionden utgjort den välgörande grunden i den fackliga rörelsen i Frankrike, är den i dag - genom politikernas fel- en bortglömd sak. Det är därför som den, fast den redan är av gammalt datum, för den nu levande generationen ter sig som någonting nytt, men en nyhet vars innehåll man ofta först måste redogöra för.

Om det bara vore fråga om att samla arbetarna kring materiella och omedelbara krav, så skulle CNT trots sina svaga resurser och med hjälp av litet demagogi snabbt kunna vinna miljoner anhängare, ty den behövde bara bjuda över i fråga om de krav arbetarna framställer.

Men nu ämnar den, fastän den tillerkänner dagskraven deras rätta värde, låta arbetarna förstå, att deras verkliga ekonomiska och moraliska frigörelse, kräver den sociala revolutionen samt kapitalismens och statens upphörande.

Om den glömde denna sanning, som utgör dess existensberättigande, så skulle den följa samma väg som CGT, och skulle då efter några spekulativa framgångar, endast bli en organisation utan kraft, utan dynamism och utan revolutionärt mål. Ty den skulle översvämmas av ett tillflöde av nya anhängare, som kom bara för dess kravs skull, dessa krav som inte har någon räckvidd. Och då skulle den själv också komma dithän att den skyddade den rådande regimen för den förstörelse som den bort sträva till.

Och därför kan man vara belåten med dess nuvarande utveckling.

Paris i maj 1947.

Confédération Nationale du Travail
sekretariatet.

x x x

VÅR RÖRELSE I CHILE OCH DESS PROBLEM.

(IAA) Från CGT, vilken organisation är IAA:s sektion i Chile, har nedanstående rapport anlänt angående kampen och förhållandena just nu:

Arbetet med återuppbyggandet av de fackliga avdelningarna pågår, dessa avdelningar som är anslutna till den anarkosyndikalistiska centralen CGT.

Skapandet av grupper, under namn av "Vanguardias Sindicales" (syndikalistiska avantgarden), i några fall celler till blivande fackföreningar och i andra fall organ för frihetlig propaganda och uppfostran, försiggår med vanlig effektivitet på alla de områden där det tidigare existerat anslutna, och det är att hoppas att detta arbete snart skall vara färdigt.

Under tiden skrider man till att omgruppera de egna fackföreningarna i lokala federationer där deras medlemsnumerär tillåter detta och återupprätta relationerna mellan dem som tillhör samma industri. Allt i syfte att möjliggöra en sammanslutning där sådan inteförut finnes samt att få bättre fart på den som redan existerar.

De grafiska arbetarnas förbunds kongress.

Bland dessa förtjänar att framhållas den i staden Curicó hållna kongressen av arbetare inom grafiska facket, anslutna till CGT.

Vid dessa förhandlingar närvar 45 delegater, representerande 11 olika sektioner, fördelade över hela landet och omfattande 60 procent av de inom denna industrigren sysselsatta arbetarna.

Bland de ärenden som stod på dagordningen förtjänar att nämnas- utom sådana av intern natur- den punkt som behandlade systematiseringen av statistiken inom yrket, sammanslagningen av alla facktidskrifter till en enda av nationell karaktär, samt vidare den punkt som rörde lönetariffer och ackordsatser o.s.v. En del av kongressens frågor skall ytterligare diskuteras på den för hela den anarkosyndikalistiska rörelsen planerade kongressen i september. Vi hoppas att denna kongress kommer att lämna varaktiga spår efter sig såväl inom det grafiska facket som inom den övriga delen av det chilenska proletariatet. Detta i samband med de förhållanden som råder och den frihetliga rörelsens nya livaktighet.

Kommunisternas förräderi i full gång.

Arbetet bland de kommunistiska elementen i Chile är i färd med att framkalla en livlig reaktion bland proletariatet.

Sedan kommunisterna svingat sig upp till makten, har de igång-

satt en serie förföljelser mot de arbetare som står främmande för deras omoraliska trafik. Och de har kommit till makten strax efter presidentvalet, d.v.s. för över ett halvt år sedan.

I sin strävan att värva anhängare har de övergått till systematisk förföljelse. De har genom de ministerier som anförtrotts dem förvärvat monopol på fördelningen av nödvändighetsvaror som det rådde brist på och fördelat dem bland sina anhängare eller bland dem som de ansåg vara lätta att behärska och manövrera med.

Inom vissa områden och i vissa fack där har kommunisterna igångsatt en systematisk förföljelse mot de arbetare som opponerat sig mot dem, och de har därvid inte dragit sig för att begå mord. Följderna av detta sorgliga förhållande har i främsta rummet drabbat socialisterna, som ända till i går var deras allierade i korståget mot de frihetliga inom den reformistiska chilenska landsorganisationen (C. T. CH.).

Mord på en frihetlig arbetare.

Nu senast har kommunisternas våldtaktik drabbat en frihetlig arbetare som blivit mördad. Detta har framkallat en våldsam reaktion bland det frihetliga proletariatet. Mordhandlingen var en hämndeakt mot de frihetliga för deras moraliska uppträdande, då de vägrade att i sina led mottaga en del kommunister som begått förräderi mot rörelser som de själva framkallat. Dessutom var dessa element provokatörer med uppdrag att arbeta på de frihetliga organisationernas upplösning.

Den mördades begravning blev en imponerande manifestation, i vilken deltog åtskilliga tusen arbetare. Stalins drängar försökte skicka sina provokatörer också vid detta tillfälle, men de fick det mottagande de förtjänat.

Hur som helst kan man inte hoppas att kommunisterna skall avstå från sina förehavanden i första taget. Tvärtom kan man vänta att de skall skärpa sin terroristiska verksamhet för att söka skrämma dem som inte delar deras uppfattning eller som drager sig för att använda deras taktik.

Skall det bli en gemensam försvarsfront mot kommunisterna?

I betraktande av den situtation som uppstått genom dessa händelser har CGT:s motståndsceller fått stöd av de frihetliga grupperna i landet. Socialisterna har å sin sida förut gjort gemensam sak med

kommunisterna när konflikt inträffade och det fanns medlemmar av den reformistiska organisationen som följde dess direktiv.

Men nu, då strider av detta slag tenderar att bli allmänna, har socialisterna föreslagit gemensam aktion mot kommunisterna till att börja med, och därefter en pakt av större räckvidd, beträffande striderna i allmänhet, i och för en försvarsaktion med hänsyn till det allvarliga ekonomiska och politiska läge som råder i landet. CGT har ännu inte antagit detta förslag, utan föredrager, i överensstämmelse med de federalistiska principerna, att hänskjuta förslaget till fackföreningarna och grupperna av militanter över hela landet. Under tiden ställer den sig solidarisk med varje rörelse som strävar att försvara de vunna positionerna för arbetarna eller erövra ännu fördelaktigare, om den uppträder på ett område som är förenligt med den apolitiska hållningen och den traditionella direkta aktionen inom CGT:s organisationer.

De reaktionära elementens antikommunism.

Under förutnämnda omständigheter har de reaktionära elementen, ivriga att taga en snar hämnd för det politiska nederlag som de tillfogades vid det presidentval som nyss ägde rum, och tvingade av sitt eget läge, nu igångsatt en häftig kampanj mot kommunisterna, med alla medel som står till deras förfogande - och dessa är många. I sin fräckhet generar de sig inte för att utnämna sig själva till försvarare av kommunisternas offer.

Man förstår att detta skulle vara deras första steg, ty sedan kommunisterna besegrats - om också av olika orsaker - så skulle de rikta sina batterier mot de organiserade arbetare som tillhör andra riktningar, fientliga till kommunisternas, men av absolut andra skäl än de som leder de reaktionära plutokraterna.

De frihetliga har varit mycket måna om att markera räckvidden av sin antikommunism, vilken inte har något att skaffa med de politiska elementens i fråga om begrepp, då dessa är inspirerade av politiska skäl. Våra kamrater har angivit de doktrinära och taktiska skäl som de har för att göra front mot kommunisterna, desamma som de haft alltifrån Kominterns uppkomst, och som är absolut olika dem som angivits av alla politiska fraktioner.

I gengäld vet man om framstående socialistiska ledare att de under kampen mot kommunisterna allierat sig med de för arbetarna mest skadliga och oförsonliga konservativa.

Det är svårt att förutsäga vart den nuvarande situationen kommer att leda, men man kan förutse kommunisternas störtande från regeringen, och ingenting särskilt skulle hindra att vi inom en kort tidrymd får se dem utfärda en vädjan till sammanslutning med offren för deras förföljelser av i dag. Vi frihetliga är förvissade om att kommunisternas verkliga politiska hållning likväl inte skulle ändra sig.

Santiago de Chile den 10 april 1947.

Palmiro de Soto.

x x x

SPANSKA MAJMANIFEST.

(IAA) CNT och dess medlemmar har även gjort sin stämma hörd när det gällt att fira 1:sta maj, arbetarklassens internationella frihetsdag. I Spanien och från de spanska anarkosyndikalistiska emigrantorganisationernas sida har utsänts manifest i vilka de sagt sin mening i dagens aktuella frågor.

CNT i Spanien har från illegaliteten utgett ett manifest i vilket bland annat framhölls:

"Tiden rinner fort, åter har för oss den första majs symboliska och minnesrika datum kommit. Återigen kommer vi ihåg Chicagomartyrernas offer, medan tusentals och åter tusentals spanska arbetare stoiskt håller ut bakom fängelsegaller medan andra ännu går på städernas gator där den fascistiska reaktionen håller vakt för att varsomhelst slå ner på proletärerna...

Före 1936, innan de tyska flygplanen och de italienska divisionerna övergående gjort slut på våra friheter, medan en likgiltig värld lät det ske, var hela Spanien varje första maj som ett enda triumfrop. Denna dag lämnade arbetarna fabrikerna, lantfolket sina åkrar, fiskarna biskajabuktens gråa och Medelhavets blå vatten...

Även efter 1939, fascismens segerår, har majdagen firats i Spanien, Men i dubbel mening på ett helt annat sätt än den civilicerade världen brukar fira denna dag. Arbetarna har firat dagen fyllda av trotsig upprorskänsla mot polisens och falangisternas raseri, med några minuters ar-

betsstopp eller tysthet i fabrikerna och verkstäderna, genom att utdela illegala manifest, affischer och paroller som djärvt hängts upp på alla möjliga ställen. På så sätt har arbetarna i Spanien handlat i samma andra som besjälat Spies, Engels och deras kamrater, en anda som inte dött och som inte kommer att dö i våra hjärtan.

Det har inte gått en första maj, inte en 14 april (Republikens dag), ingen 18 juli utan att i Madrid, Barcelona, Sevilla och vilka som helst andra samhällen i Spanien, exekutionsplutonerna trätt i verksamhet. Fascisterna brukar alltid i fängelserna hålla tusentals fria människor som är dödsdömda.... I dagar, veckor, månader, ja, i åratal sitter dessa män och väntar. Åren förstör deras nerver, de vet att avrättningen kan komma när som helst... och tills dess är de offer för den mest raffinerade tortyr som redan gjort den spanska inkvisitionen så fruktansvärd; väntandets tortyr. Men varje gång en fest nalkas, så vet de dödsdömda att deras öde närmar sig... Och på detta sätt har den spanska regimen firat alla majdagar alltsedan 1936.

Vi vill att denna dag som är en segerns dag för hela världens arbetare, hela världens fria människor skall komma i håg under vilka tragiska förhållanden som Spanien fortfarande lever. Må de komma ihåg att detta inte är något förflutet utan en aktuell realitet, att drama som upprepar sig varje dag och som varje dag kräver nya offer...

Men om vår vilja vår obrutbar år 1936, så har den blivit hundra gånger hårdare år 1947. Må avrättningsplutonerna fortsätta med sin verksamhet, må de dränka i blod Spaniens vackra jord. Med allvar, beslutsamhet och energi minns vi de ord August Spies slungade ut från schavotten och som vi upprepar:

"Tider skall komma då vår tystnad i graven skall vara mäktigare än våra röster som ni nu kräver."

x x x

MLE- CNT:s lokalorganisation i Toulouse, Frankrike, säger bland annat i sitt manmanifest:

Arbetare! I dag firar vi chicagomartyrernas sextioförsta minnesdag. De var martyrer för frihet och rättvisa.

Ögonblicket har kommit för att arbetarna än en gång bör komma på det klara med vad den kapitalistiska världen vill. Det stora kri-

gits sår är ännu inte läkta. Detta krig är nu till det yttre skenet över, men alla vet att det fortsätter i alla världens hörn. Alla de gamla rivaliteterna lever kvar och bevisar det.. Må den 1:sta maj 1947 uppväcka alla utsugna hjärtan, och må vi förstå att denna väckelse i kampen för mänskligheteńs sak och mot orättvisans olika regimer inte kommer som en present av sig själv, utan måste erövras och skapas.

Mod och tro på våra ideal! Låt oss inte bli modfällda ett enda ögonblick, och låt oss komma ihåg i kampen mot förtryckarna att vi som spanska emigranter har en dubbel plikt att fylla när det gäller hjälpen för våra bröder som i Spanien kämpar mot Francos terror för att befria landet.

Låt oss ställa all vår kraft i kampens tjänst, och må denna första maj vara en utgångspunkt för en ny broderlig förening av hela mänskligheten.

Leve den Spanska Frihetliga Rörelsen MLE! Leve CNT! Leve IAA!

x x x

CNT:s avdelning i Marocko, Afrika säger i sitt manifest:

"Till alla arbetare, till alla fria folk,"

Under denna rubrik påminner manifestet först om August Spies' ord under galgen, lämnar sedan en översikt över det moderna Spaniens historia, åberopar den 19 julis, den antifascistiska folkkampens anda och förklarar sedan:

Det är CNT:s sak, som en av Spaniens äldsta arbetarorganisationer, att denna första maj säga till spanjorerna och alla världens folk: CNT:s klara linje, dess moraliska och politiska oberoende, dess oförgängliga prestationer, i dag som i går, allt detta står i proletariatets, det spanska folkets, i världsarbetarklassens tjänst...

CNT:s anarkosyndikalister förde under sin kamp gatans klara luft fram till nationens högsta spets, de gav de oförbrukade massornas vilja ett politiskt uttryck utan att vara förgiftade av personliga eller partiambitioner... CNT står på sin plats i kampen, den leder i dag kampen utifrån bergen och ödemarken på den iberiska halvön och hjälper till även från alla håll i emigrationen, för att moraliskt och materiellt bidraga till Spaniens befrielse.

Inne i Spanien har CNT kunnat förena alla kämpande demokratiska krafter i en enda kampgrupp: Demokratiska Alliansen, som fått i uppdrag att återskänka folket alla dess fri- och rättigheter. Arbetare av alla riktningar och alla sociala trosbekännelser: vänta inte att revolutionen skall komma för att göra oss dugliga. Det är tvärtom vi som med vår tro, våra klara ideal, vårt samvete och vår kärlek till den gemensamma saken genom en jättestor kamp måste levandegöra revolutionen...

CNT kommer att vara på sin post.

För Demokratin!

För Republiken!

För spanska folkets frihet!

För den Sociala Revolutionen!

x x x

Den spanska frihetliga rörelsens generalsekretariat i Nordafrika säger i sitt manifest:

Den 1:sta maj är inte någon fest. Slavarna känner inte till några fester. Arbetarna i hela världen... är fortfarande kedjade vid kapitalismens galär.

Den 1:sta maj måste dfärför vara ett upproriskt utbrott; det gäller att den dagen gå in för en mäktig och medveten kraft som vänder sig mot staten, mot oförnuftet och omänskligheten i alla former av auktoritet... mot den politiska lögnen och mot frånvaron av social likställdhet....

MLE fastslår utan förvåning, men med djup smärta att en avskyvärd regim fortfarande håller nere spanjorerna. MLE lyssnar på hjärtklappningarna hos spanska folket, det folk, som ensamt gjort uppror, med stor tapperhet, mot militarismen och reaktionen. Vi förklarar att vi ser läget utan förvåning därför att vi vet att staterna skrattar åt folkens lidanden och att folken inte kan gå till handling så länge som de är kapitalismens lydiga verktyg....

Denna sorgliga 1:sta maj lovar MLE att den inte kommer att inställa sin manliga kamp så länge som det finns ett spår kvar av auktoriteten, av slaveriet, av privilegierna och av lögnen. Den kommer att kämpa tills frihetens sol lyser för alla människor.

Framåt för det sociala idealet! Utan några pakter, utan mod-

fälldhet, utan kapitulationer, tappert, allvarligt: framåt tills arbetarnas fullständiga befrielse är uppnådd.'

x x x

Slutligen har spanska frihetliga ungdomen FIJL- i fransk emigration till ungdomen riktat ett manifest i vilket framhålles:

Den första majs datum kommer alltid att påminna oss om arbetarnas kamp mot den kapitalistiska regimens skändliga livsvillkor...

Den första maj har på senare år förvandlats till officiell helgdag. Arbetarklassens så kallade ledare har ingenting emot att sitta sida vid sida med avkomlingarna av samma klass som fört chicagomartyrerna till galgen...

Trots allt, världen har ännu inte helt glömt majdagens betydelse. Bland dem som fortfarande är trogna dess revolutionära anda, är vi anarkister. De som dog i Chicago var våra idékamrater: det var vår rörelse som ifrån början upprätthållit dagens revoltanda...

FIJL i Frankrike uttrycker tankarna hos alla över hela världen spridda frihetliga ungdomar när den kräver återgång till majdagens egentliga betydelse. För oss är det inte någon dag för förlustelser. Vi begår dagen i en anda av solidaritet med alla varelser som överallt på jorden hungrar efter bröd och rättvisa. Än har inte ögonblicket kommit för att lägga ner vapnen. Utsugningen florerar ännu, vid den internationella horisonten hopar sig hotande konfliktstecken, överallt lever folken i osäkerhet och rädsla för morgondagen....Låt oss tänka på den kamp som ungdomen måste föra inne i vårt land. De lever under en brutal diktatur och måste ständigt riskera de största farorna.... Deras exempel må tjäna oss som förebild...'

Den första maj 1947 tänker vi således på alla som lider av den kapitalistiska regimens orättvisor, och vi lovar bestämt att mångdubbla vår energi i kampen mot det kapitalistiska och statliga förtrycket.

Leve den Sociala Revolutionen! Leve Anarkin!

Leve Frihetlig Ungdoms Iberiska Federation!

För FIJL i Frankrike - Nationalkommittén.

x x x

GENERALSTREJK HÄLSADE FRANCO I BARCELONA.

(IAA) Under maj månad avlade Franco ett besök i Barcelona, Kataloniens huvudstad, den spanska syndikalismens gamla högkvarter. El Caudillos resor brukar noggrant förberedas för att undvika alla överraskningar, men i Barcelona var den syndikalistiska CNT också på sin vakt. Omedelbart före Francos ankomst spridde CNT ett manifest med parollen till generalstrejk den 20 maj. I sin förvirring vidtog myndigheterna i allra sista ögonblicket en ganska betecknande motåtgärd som faktiskt var en kapitulation inför CNT. Mycket tidigt på morgonen den 20 maj, innan arbetet skulle ha börjat utsände radion upprepade gånger en officiell förklaring enligt vilken dagen skulle firas såsom nationell helgdag genom allmän arbetsro. För att försvaga CNT:s propaganda anslöt sig således fascisterna till generalstrejksparollen. Morgontidningarna offentliggjorde samma order. Faktiskt var staden dödstyst när diktatorn med sitt officiella följe tågade genom de välbevakade huvudgatorna. Alla affärer, kaféer, biograflokaler var stängda, ingen människa visade sig vid fönstren.

Som bekant upptäcktes även förberedelser till ett bombattentat. Dessutom kom det till ett intermezzo på Placa de Catalunya, i stadens centrum, där tre polismän försökte anhålla en man med ett misstänkt paket. Denne sköt ner de tre poliserna och undkom i förvirringen. Dagarna innan Francos besök häktades flera tusen personer och anhållandena fortsatte efteråt. Någon propagandistisk framgång för falangisterna var Francos besök i Barcelona inte.

x x x

POLITISKA SAMMANSTÖTNINGAR INOM CUBAS FACKFÖRENINGSRÖRELSE.

(IAA) Cubas fackföreningsrörelse -CTC - har under en längre tid behärskats av kommunisterna. Men även andra partigrupper strävar efter att erövra inflytandet över fackföreningsrörelsen för sina speciella intressen. Striden mellan de olika grupperna ökades och inför CTC:s kongress som skulle ha hållits under april månad, stegrades spänningen fruktansvärt.

Kommunisterna sparade inga krafter genom propaganda och beskyllningar mot sina motståndare för att kunna hålla ställningen. Blodiga uppträden, med bland annat mord gjorde sig gällande under dessa

strider om makten.

Under denna situation förbjöd regeringen kongressens hållande tills de upprörda sinnena hunnit lugna sig.

Asociacion Libertaria de Cuba, den anarkosyndikalistiska organisationen har gjort allt för att göra sin stämma hörd under politikernas strider inom fackföreningsrörelsen. Omedelbart före det kongressen skulle ha hållits utsändes ett upprop till de kubanska arbetarna i vilket bland annat framhölls:

"Mot alla avskyvärda manövrar av gula och reformistiska ledare, måste proletariatet äntligen reagera på femte kongressen. Det rör sig om arbetarklassens liv och framtid. Arbetarna måste intaga en ställning ovanför alla politiska kotterier, de måste hålla ihop och vara vad de är: ordet kamrat måste kännetecknа relationerna arbetarna emellan, och det måste vara ett enhetens och broderskapets tecken.

Fackföreningarna, industrifederationerna och hela konfederationen får inte underordnas de politiska intressenternas strider. Arbetarna måste slutgiltigt och konsekvent bannlysa alla dessa politiska stridigheter inom arbetarrörelsen, genom att stärka sina fackliga organisationer och göra dem till verkliga enhetsorganisationer.

Kubas Frihetliga Förbund (ALC), sammansatt av anarkosyndikalistiska arbetare, vänder sig till hela arbetarklassen för att mana den till vaksamhet, för att förhindra att det i arbetarnas namn drivs valpolitik och andra smutsiga manövrar, och den kämpar för följande krav:

ARBETARRÖRELSENS OBEROENDE.

MOT KAPITULATIONSANDAN.

FÖR SEXTIMMARSDAGEN I ALLA ARBETSGRENAR.

MOT DEN TOTALITÄRA TENDENSEN I SJÄLVA ARBETARRÖRELSEN.

x x x

T Y S K L A N D.

(IAA) De frihetligt och syndikalistiskt inriktade krafterna i Tyskland börjar så småningom att samla sig. En hel del av dem har upptagit förbindelser med varandra och söker att resa en organisation med vars hjälp man i dagens situation har möjlighet att propagera våra idéer.

Framstötar har gjorts att på nytt söka resa IAA:s gamla sektion, FAUD, men ockupationsmyndigheterna tillåter ej någon facklig organisation utöver den bestående reformistiska fackföreningsrörelsen.

Under påskdagarna sammanträdde en del kamrater inom de franska och amerikanska zonerna i Tyskland för att överlägga om vad som borde göras. De var överens om att söka få en legaliserad organisation som på ett legalt sätt kan propagera för de frihetligt socialistiska idéerna. Organisationen skall förslagsvis heta: Förbund för frihetliga socialister.

Som principiell grund för den planerade organisation uppdrogs vissa riktlinjer. Det skall arbetas för föderalismen. Arbetarrörelsens bolsjevisering skall bekämpas för att därmed förhindra att nya fascistiska ideologier insmugglas i socialismens idéer. Aktiv medverkan i arbetarrörelsens aktioner som går ut på socialistiska målsättningar. Insatser i uppfostringsfrågor skall göras med syfte att uppfostra personligheter som ej genom korruption kan köpas. Man uttalade sig vidare för att uppbygga en ny frihetlig förlagsrörelse.

I uttalandet framhölls även att de fortfarande kände sambandet med IAA och önskade att denna även i framtiden skall vara bärare av den frihetliga socialismens idéer. Slutligen uttalades ett tack till IAA och särskilt den svenska syndikalistiska rörelsen för den hjälp som lämnats. Denna hjälp har varit ett bevis på att den internationella solidaritetens anda ej är död.

Inom den engelska zonen, eller närmare bestämt Hamburg, har enligt rapport initiativ tagits för bildandet av: "De fria socialisternas och antimilitaristernas kulturfederation." I ett utkast till stadgar för denna federation framhålles att syftet är:

a) Att sprida sanningen och brännmärka lögnen i tal och skrift.
b) Krig mot kriget, mot krigsvetenskapsmännen, mot krigsindustrin och mot propagandan för den brottsliga läran-militarismen.
c) Vaksamhet mot varje öppet och dolt försök att återuppliva den militära andan.
d) Kamp mot nationalsocialismen och varje slags tvångsauktoritet, som står i strid mot den sanna demokratin.
e) Att främja det nödvändiga återuppbyggandet av Tysklands kul-

turella och ekonomiska liv, till självkännedom och ansvarsmedvetande.

f) Avvisande av varje auktoritär-socialistisk ideassociation.

g) Vårdande av det ömsesidiga tankeutbytet med meningsfränder i andra länder.

h) Ungdomens befruktande med antimilitaristiska och folkförsonliga idéer.

Genom medlemmarnas sysselsättning i ändamålsenlig riktning skall ett fritt, socialistiskt, för behovet arbetande näringsliv möjliggöras och grundvalen för en sann demokrati skapas.

Förutsättning för att detta förehavande skall lyckas är krossandet av den tyska centralismen, vilken är upphovet till den olycksbringande underdånighetsandan. Federalismens anda måste genomsyra den tyska människan. Genom kulturella och ekonomiska federationer erövras den frihet som det tyska folket behöver. De europeiska folkens federation kommer att skänka det efter sann frihet kämpande tyska folket det likaberättigande som det behöver för att kunna medverka till sitt eget och alla folks bästa.

x x x

FRIHETLIG SPANSK UNGDOM I NORDAFRIKA.

(IAA) I en korrespondens till IAA:s sekretariat deklarerar den spanska frihetliga ungdomsrörelsen i Nordafrika:

"Orubbliga i våra uppfattningar och i de mänskliga krafternas befrielseaktion inför det omätliga politiska kaos som avtecknar sig, fortsätter vår ungdomsorganisation, filial av FIJL (eller iberiska federationen av frihetlig ungdom) som lever i exil på afrikanska kontinenten, sida vid sida med de grupper som existerar i Frankrike kring dess nationalkommitté för frihetlig ungdom, i England, i Mexico och i synnerhet i Spanien,- besjälade av den internationalistiska anda som skapade den anarkistiska ungdomsinternationalen (Internationale des jeunesses anarchistes)- våra anspråkslösa bemödanden att bistå våra bröder på halvön, vilka slår det ena slaget efter det andra mot den falangistiska diktaturen, bistå dem i propagandan och kampen.

Det anarkistiska idealets fäste; inte en enda av de frihetliga

ungdomarna på kontinenten har svikit eller kommer att svika sin plikt att försvara anarkismens principer, liksom också i den förbittrade strid som människorna för mot den falska samhällsbyggnad som århundraden av okunnighet och obskurantism har stadfäst som en permanent orättvisa.

Vi gör alla ansträngningar för att förbereda vår ungdom till det hårda arbetet med revolutionärt återuppbyggande, som väntar i vårt land, liksom också till omgrupperingen av frihetliga viljor, - av ungdomarna i de länder dit landsflykten har fört oss.

Samtidigt med denna propaganda för utbildning av de unga militanterna för den ständiga kampen inom de revolutionära fackföreningarna, vilka sålunda utgör en nyrekrytering av anarkosyndikalismens led, vill vi att våra unga anhängare skall ställas ansikte mot ansikte med det sociala problemet i det de noga granskar de föregivna lösningar, som förordas av den fackliga reformismen och politiken under vilken fana den än marscherar. Med ett ord: formera anarkistiska viljor, besjälade av en konstruktiv, ansvarskännande, human och solidarisk anda, enade i med- och motgång i en kamp mot staten, kapitalet, religionen och militarismen.

Och avantgarde för den spanska revolutionen, som ännu en gång kommer att utgöra föredöme för en värld, som lider av brist på förståelse.

x x x

DEN FRANSKA CNT OCH GENERAL DE GAULLES KAMPANJ.

(IAA) Confédération Nationale du Travail i Frankrike -CNT- har ansett sig vara tvungen att vända sig mot ett visst förtal och spridda rykten, vilka går ut på att CNT hemligt gynnar upprättandet av ett envälde i general de Gaulles tecken.

I majnumret av "Le Combat Syndikaliste", Paris, bemötes detta förtal och falska rykten med följande deklaration:

CNT, konstituerad av revolutionära syndikalister som lämnat CGT därför att denna politiserats, ämnar föra den fackliga kampen i det mest fullkomliga oberoende, och dess mål är att återskänka fackföreningsrörelsen den aktionsfrihet utan vilken den inte kan ha den minsta livskraft.

Denna verkliga oavhängighet är och förblir för oss absolut gentemot företagarna, staten och alla politiska grupper.

General de Gaulles tal, konflikterna rörande hans inställning och hans förehavanden kan alltså inte på något sätt beröra CNT:s inställning.

Utan hänsyn till den politiska eller ekonomiska konjunkturen kommer CNT, förtruppen i kampen för arbetarnas frihet, alltid att vända sig mot varje inskränkning av denna frihet. Och detta utan hänsyn till den politiska färgen hos dem som försöker genomföra attentat mot friheten, och även i fall att dessa element skulle handla i arbetarklassens namn, genom att förklara sig vilja befria den medelst diktatur, vare det sig en mans eller ett partis.

x x x

PERÓNS "ARBETARATTACHÉER" I AKTION.

(IAA) I föregående nummer av IAA:s Presstjänst var införd en längre förklaring av FORA, den syndikalistiska internationalens sektion i Argentina angående Perónregeringens "socialpolitik". Enligt FORA:s väldokumenterade uppgifter organiserar regeringen inte endast en statskontrollerad gul fackförenings-, närmare bestämt strejkbrytarrörelse i själva Argentina, utan utnämner också s.k. arbetarrepresentanter vid landets legationer i utlandet. Dessa har till uppgift att propagera för diktaturens sociala välsignelser.

Sedan dess har IAA:s sekretariat fått tillfälle att övertyga sig om hur denna nya institution arbetar. Kubanska kamrater har tillställt oss en liten broschyr på spanska betitlad "Deklaration beträffande Arbetarens rättigheter, proklamerade den 24 februari 1947 av hans excellens, den Argentinska Nationens president, general Perón." Skriften är utgiven av Informations-Undersekretariatet i Buenos Aires. Den sprides på Kuba genom den s.k. Arbetarrepresentanten vid Argentinas legation i Havana. Antagligen utvecklar Peróns representanter samma verksamhet i alla latinamerikanska länder, och alldeles säkert också i Spanien och Portugal. Broschyren innehåller i 10 avsnitt en intetsägande teoretisk rättsdeklaration rörande t.ex. rätten till arbete, till yrkesutbildning, socialförsäkring, välstånd m.m., dock utan närmare förklaringar om hur Argentina i verklig-

heten "sörjer" för sina arbetare. Faktiskt är det ju ingen hemlighet att Perón berövat de argentinska arbetarna rätten att själva försvara sina intressen. De skall bli den statliga socialpolitikens passiva objekt, på samma sätt som i andra diktaturländer.

x x x

L' ADUNATA DEI REFRATTARI

(IAA) L'Adunata dei Refrattari - ett namn som fritt översatt skulle kunna tolkas med Rebellisk Samling - är titeln på en traditionsrik italiensk-anarkistisk tidning i USA som i dagarna firar sitt 25-årsjubileum. 1922 startades denna veckotidning under mycket ogynnsamma villkor för frihetlig propaganda. Den italienska rörelsen i USA hade försvagats genom hårda anarkistförföljelser under och omedelbart efter första världskriget, som då fortsatte med oförminskad styrka. Några år senare häktades Sacco och Vanzetti. I själva Italien stod fascismen inför maktövertagandet. Men L'Adunata upptog kampen och fick allt större spridning. Den fann en särskild viktig uppgift i kampen mot fascismens agenter bland den italienskspråkande befolkningen i USA. Framstående frihetliga socialister representerande många länder medarbetade i tidningen. Under kriget intog den en kritisk hållning även mot demokratierna. Bladets ledande kraft var då Armando Borghi, som i dag åter befinner sig i Italien. Omedelbart efter fascismens sammanbrott var tidningen till stor hjälp för återuppbyggandet av den anarkistiska rörelsen i hemlandet. Den fortsätter nu sin verksamhet på samma sätt som hittills efter 25 år i den frihetliga sakens tjänst, och IAA:s sekretariat ansluter sig till dem som vid detta tillfälle uttrycker tidningens utgivare sina solidariska känslor samt önskningar för framtiden.

----oooOooo----

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

N ummer 7. Stockholm den 5 juli 1947.

KAMPPAROLLER FRÅN DEN ILLEGALA ANARKOSYNDIKALISTISKA RÖRELSEN I PORTUGAL.

(IAA) Trots 20 års fascistisk diktatur i Portugal har man ej lyckats betvinga CGT, som är IAA:s sektion. Diktaturen har endast tvingat densamma att föra en illegal verksamhet, men att krossa organisationen har man ej lyckats med. Ett belysande exempel därpå är majnumret av CGT:s illegala tidning A Batalha (kampen) som kommit IAA:s sekretariat tillhanda. På tidningens första sida är följande manifest publicerat.

FÖRSTA MAJ.

I dag då all världens proletärer, då miljoner slavar - ständiga offer för våld och utsugning, låter höra sitt indignerade rop av protest och revolt mot Statens tyranni och Bourgeoisins brottsliga exploatering, som sedan de avlägsnaste tider håller folken fångna för krigens fruktansvärda förbrytelser och tvingar människosläktet till den brodermördande och antisociala utsugningen av den ena människan genom den andra, hälsar Portugals CGT (Confederacão Geral do Trabalho), förenad med det internationella proletariatet genom samma ideal och av samma lidanden, entusiastiskt alla förtryckta och utsugna i hela världen samt alla tappra kämpar för frihet och mänskligt broderskap.

CGT uppmanar de portugisiska arbetarna att hålla fast vid sina rättvisa krav gentemot arbetsgivarna och i kampen mot Salazars fascistiska tyranni, ända tills fullständig seger vunnits.

Mot svält och nöd, mot förtryck och mot den klerikala intoleransen i de maktägandes tjänst, för arbetarnas solidaritet och för den

direkta revolutionära aktionen.

Må den på denna förstamajdag med egen hand gripa till vapnen för de i sitt svett dignande löneslavarna såsom en protest mot de kämpande kamraternas deportering och hållande i massfängelser.

Leve generalstrejken! Leve den direkta revolutionära aktionen!

Leve Confederacao Geral do Trabalho:

I en artikel med rubrik "Vad vi är och vad vi vill" redogör tidningen närmare för CGT:s inställning. I artikeln framhålles bland annat:

"CGT liksom dess taktik, dess lärosatser och dess mål, har inte varit en godtycklig skapelse av en epok som knappt kännetecknats av ideella önskningar hos sina upphovsmän, utan har snarare varit ett historiskt tvång för vårt proletariat och en realitet för de ekonomisk-sociala striderna i vår tid.

Uppbyggd av arbetarna, har den aldrig haft något annat mål än att tjäna uteslutande arbetarnas egna intressen. Från denna betingelse härstammar dess grundvalar och principer.

Den låter aldrig inrollera sig i något politiskt parti eller i den strikta ramen av ett partiprogram. I stället ägnar sig den åt den odelade lösningen av det stora sociala problemet.

Som organisation upptager CGT alltid i sitt sköte alla som är exploaterade, vilken deras politiska eller religiösa tro än är, bara med det förbehållet att den av alla sina anhängare kräver respekt för konfederationens stadgar och att de skall iakttaga dess syndikala normer för de organ som den representerar.

Som doktrin accepterar den kampen mot grundvalarna för det kapitalistiska systemet och föresätter sig att undanröja alla svårigheter som hindrar samhällets fullständiga omvandling.

Förberedd genom alla revolutionära erfarenheter och inspirerad av det arbetande folkets frigörelsesträvanden propagerar CGT statens och dess respektive institutioners totala försvinnande och inriktar på detta mål hela sin revolutionära verksamhet, i öppen fiendskap mot allt slags samarbete, samt tager som grundval för kampen direkt aktion och allt som försvagar det kapitalistiska systemet och dess försvarsorgan.

Kort sagt: CGT kämpar inom det kapitalistiska systemet dagligen för att förbättra arbetarklassens ekonomisk-sociala betingelser samt

skapa sådana betingelser som möjliggör upprättandet av ett system där arbetarna blir herrar över sitt öde, för alltid befriade från löne-slaveriet, och inte längre utsatta för sociala orättvisor och klass-skillnader.

På den internationella kampens område ansluter sig CGT till IAA såom en organisation med verkligt internationell karaktär och den enda international som inte står under några som helst makters förmyndarskap, eller lider under inflytande av partier eller andra samfund som är tvivelaktiga för arbetarnas intressen och frigörelse.

Detta är CGT:s riktlinje, upprättad och godkänd vid dess kongresser, och den kommer att följa denna riktlinje som upprätthålles till dess att nya kongresser beslutar ratificera eller förkasta dess grundval.

Trots alla "revisionister" kommer CGT inte att upphöra att vara trogen sina principer eller sina militanter. Den kommer inte att låta sig förvirras av världens kaos utan bibehåller sig resolut i kampen mot orsakerna till de ekonomisk- politiska och sociala orättvisorna och klasskillnaderna samt försvarar mot varje angrepp de revolutionära och ideologiska principer som alltid har utgjort CGT:s styrka."

x x x

DEN KOMMUNISTISKA TERRORN I BULGARIEN.

(IAA) Från Bulgariska Arbetarkonfederationen, IAA:s sektion därstädes, har nedanstående redogörelse och vädjan kommit sekretariatet tillhanda. Ett belysande dokument från ett land där kommunisterna har det dominerande inflytandet.

I år var första maj i Bulgarien dagen för det internationella proletariatets krav och strider, helgade av chicagomartyrernas blod, och stod i polisterrorns tecken.

Myndigheterna hade förbjudit anarkisterna och anarkosyndikalisterna alla manifestationer liksom också att sprida flygblad och hålla möten, under det att kommunisterna vid makten fick hålla bullrande officiella festligheter och parader. Men ingenting av alla dessa manifestationer lät förstå att det var en kampens dag och inte heller påminde någonting om dess historiska förflutna. I alla flyg-

blad och broschyrer och tal som kommunisterna höll hörde man inte om något annat än "udarnitjestvo" (ett slags bulgarisk stachanovism) för att spänna arbetarklassen i selen för jäktande arbete, för att öka arbetstidens längd o.s.v. allt för att genomföra kommunisternas tvåårsplan. Inte en enda klassparoll som förr i världen, ingenting om att förkorta arbetstiden, höja lönerna eller befästa arbetarnas medborgerliga och ekonomiska rättigheter.

Det bulgariska proletariatet fick inte heller i år som förut höra den historiska sanningen om Chicagodramat, det fördes medvetet bakom ljuset av de kommunistiska talarna. Å ena sidan hade deras preventiva polisåtgärder gjort allt för att förhindra varje anarkistisk och anarkosyndikalistisk manifestation. Trots allt hade anarkosyndikalisterna i den bulgariska arbetarkonfederationen var för sig lyckats anordna möten dagen före första maj. Då detta blev känt, trängde den kommunistiska polisen med pistoler i hand in i möteslokalerna och beslagtog efter en grundlig kroppsvisitering alla kamraternas legitimationskort. Tio av dessa skickades till poliscentralen där de kvarhölls i fyra dagar. Alla häktade blev fotograferade och fick lämna fingeravtryck, som simpla brottslingar. Från organisationens lokal i Sofia bortfördes alla adresser och all litteratur och ja, t^o. m. en del oskrivet papper.

Man måste framhålla att dessa polismän, varav en del varit med i den internationella brigaden under inbördeskriget i Spanien, inte försummat något tillfälle att skymfa de spanska anarkosyndikalisterna. På så sätt avslöjades dessa internationella jesuiter sin karaktär som den internationella arbetarrörelsens bakdantare och reaktionärer.

Då vi bulgariska anarkosyndikalister blottar dessa vidriga fakta för den internationella arbetaropinionen, vädjar vi till dess progressiva del att protestera mot dessa kommunisternas fascistiska vandalmetoder. Vi har lämnat svåra offer och alla våra uppoffringar gjordes inte för att ersätta en diktatur med en som är ännu grymmare och brutalare, trots att den kallar sig "kommunistisk". Vi har lämnat tillräckligt med bevis som militanter, vilka fanatiskt tjänat arbetarklassens sak, inte för att låta typer som kallar sig "arbetarklassens försvarare" att förfölja oss.

Ännu en gång vädjar vi till alla antifascistiska organisationer i hela världen att protestera mot de bulgariska kommunisternas terror mot anarkister och anarkosyndikalister samt alla andra antifascister i Bulgarien.

Vår kamp mot fascismen har gett oss rätt till fri organisation, till en fri press och fria paroller.

Leve anarkosyndikalismen! Leve IAA!

Bulgariska arbetarkonfederationen.

x x x

SITUATIONEN I ÖSTERRIKE.

(IAA) De anarkistiska kamraterna i Österrike har till IAA:s sekretariat sänt en längre intressant redogörelse över förhållandena i Österrike varur följande avsnitt därur återgives:

"Den anarkistiska rörelsens inflytande i Österrike var faktiskt slut då första världskriget började. Det tjänar ingenting till att i dag undersöka vilka omständigheter som hindrade oss att återställa vårt inflytande på arbetarrörelsen i den första republiken. Ett faktum är, att man i Österrike försummade att propagarera syndikalismens idè på bred basis och att man tillmätte kamraternas organisatoriska samling en underordnad betydelse så att vår idè är fullkomligt okänd för massorna i den andra republiken. Men vid detta konstaterande får vi inte glömma en sak: Österrike har sedan gammalt varit den gynnsammaste jordmånen för marxismen och en revolutionär syndikalistisk propaganda var mycket försvårad genom inflytandet från de centralistiska fackföreningarna på arbetsplatserna. Dessa utövade framför allt sin makt för att tvångsorganisera arbetarna inom de centralistiska fackföreningarna och inkasserade till och med medlemsavgifterna med arbetsgivarnas hjälp. Denna avsiktliga isolering av den frihetliga socialismen understöddes av den österrikiska rörelsens betonat individualistiska ställning och deras propaganda om kapitalismens övervinnande utan våld. Sålunda understöddes till exempel den spanska revolutionen på grund av sin militära kampkaraktär mindre än den indiska oavhängighetsrörelsen under Gandhis ledning. En sådan propaganda kunde inte finna något gott mottagande inom de marxistiskt skolade arbetarkretsarna och dess mentalitet måste helt naturligt förstumma anslutningen till den övriga arbetarrörel-

sen och även förlora den sista möjligheten att vinna inflytande, som bjöds med arbetarrörelsens förbud år 1934. Då arbetarnas skyddsförbund ("Schutzbund") den 12 februari det året manade till väpnad makt mot hemvärnsfascismen och några dagar senare dukade under för den förenade fascismen (se anmärkn. 1.), sökte de österrikiska kamraterna, som var påverkade av Rudolf Grossman i Tolstoys anda, förklara nederlaget genom användandet av våld. I och med att arbetarrörelsen förbjöds av hemvärnsfascismen, måste den anarkistiska rörelsen redan genom bristen på en organisation sönderfalla i lösa grupper, som på grund av ovannämnda inställning inte kunde göra sig gällande ens i illegaliteten. De enstaka kamrater, som förenat sig med de från socialdemokratin framgångna revolutionära socialisterna, kunde inte heller bedriva någon självständig verksamhet och blev sedan antingen likviderade av nazifascismen eller tvingade till emigration.

Med den röda arméns inmarsch och bildandet av en provisorisk regering under dess skydd, var möjligheten för ett revolutionärt och grundligt avskaffande av fascismen borta. Medan nazisterna av fruktan för den röda armén drog sig undan västerut, visade sammansättningen av den provisoriska regeringen de övriga fascisterna, att en glömskans slöja skulle dragas över hemvärnsfascismen 1934 -1938 - vilken är att betrakta som hitlerismens egentliga vägröjare. Först därigenom blev det möjligt, att hemvärnsfascismens forna grundare - det österrikiska folkpartiet - med tillhjälp av nazistiska röster blev regerings- och majoritetsparti. Efter mönster från östeuropeiska länder ville man också i Österrike draga upp en så kallad folkdemokrati, vilken likväl redan på grund av landets uppdelning i fyra zoner blev ogenomförbar. Det som blev kvar av denna plan är uteslutandet av varje frihetlig icke partibunden strävan, eftersom alla den frihetliga socialismens grupperingar är utestängda från varje politisk och facklig verksamhet. Utanför de tre härskande politiska partierna är upplysningsarbete för socialismen endast tillåtet föreningsmässigt. Lagbestämmelserna uppdrager ett mycket begränsat arbetsfält för föreningarna och tillåter inget aktivt ställningstagande till aktuella händelser. Sålunda här i Wien det så kallade "ergogratiska förbundet" på grund av sitt ställningstagande till de dagspolitiska frågorna upplösts och det redan för tre månader sedan an-

mälda "förbundet för akratiska socialister" (Bund Herrschaftsloser Sozialisten) har ännu i dag inte beviljats inregistreringstillstånd.

Alla tre partierna drager fördelar av detta tillstånd. Folkpartiet som ett klerikalt parti fick därigenom möjlighet att jämte sina gamla anhängare också vinna de av hitlersystemet belastade folkelementen för sin reaktionära kurs. För det kommunistiska partiet såsom minoritetsparti blev det därigenom möjligt att vinna den revolutionära oppositionen och det socialistiska partiet fick en plattform för utjämnandet av sina inre motsättningar.

Medan det före 1934 i Österrike fanns en röd och en gul fackföreningsrörelse, och vägen åtminstone var öppen för en syndikalistisk fackorganisation, grundade de tre partierna efter kriget en facklig enhetsorganisation, som uteslutande står under politisk partiledning. Dess makt upprätthålles inte genom upplysning och fostran, utan skapas traditionsmässigt genom tvångsanslutning i de stora statliga och kommunala företagen, och medlemsavgifterna dragas av på arbetarnas löner genom företagen.

Hur långt den fackliga tanken trängts tillbaka av politiska fraser i Österrike, framgår bäst av parollerna vid första maj. Den första maj är i Österrike inte längre arbetarnas kampdag för bättre levnadsförhållanden och en ljusare framtid,- första maj har här blivit skådeplatsen för politiska maktstrider och politiska partiers mönstringsdag. Under parollen "Kamp mot reaktionen " propagerar kommunisterna nya val och hoppas på en stor valframgång tack vare att de har "täckning i ryggen". Socialisterna däremot önskar nyval först sedan statsfördraget slutits och de allierade trupperna dragit sig tillbaka. De hoppas vid den tidpunkten inte bara en sannolik seger över folkpartiet, utan genom ett då möjligt öppet uttalande om kommunismen också ett försvagande av den för dem obehagliga kommunistiska oppositionen. Denna splittring har varit det huvudsakliga temat den första maj i Österrike; därtill kom parollen om arbetarnas enhetliga kamp mot reaktionen. Att kommunisterna i ett socialistiskt enhetsparti bara ser föresättningen för sitt eget inflytande, visar inte bara det tyska enhetspartiets praxis, - det framgår snarare av deras absolut dogmatiska avvisande av varje frihetlig kritik inom och utom partiet."

Kamraterna är dock förhoppningsfulla att de trots allt skall

kunna propagera den revolutionära syndikalismens idéer och förväntar de utländska kamraternas dådkraftiga stöd med intellektuellt och propagandistiskt stöd.

x x x

REORGANISATIONSARBETET I CHILE.

(IAA) I det senast anlända numret av tidningen Germen, Chile, redogöres utförligt för reorganisationsarbetet för den anarkosyndikalistiska rörelsen därstädes. Tidningen skriver bland annat:

De syndikalistiska och frihetliga krafterna landet runt är i livlig verksamhet och en anda av optimism och organisationsvilja sveper fram över rörelsen. Kommunistkrisen och den tillspetsade inrikespolitiska situationen tycks verka stimulerande på kamraterna.

Provisoriska Nationalrådet för CGT arbetar energiskt. Rådet utger en intern Bulletin för att främja reorganisationsarbetet. Denna distribueras i alla landets provinser. Den är av informativ karaktär. Rådet har uppdelat landet i flera zoner för att zonvis organisera propagandaarbetet. Man försöker överallt bilda lokalfederationer. Två kommissioner genomreser landet.

Särskilda ansträngningar pågår för att organisera upp en rörelse i landets södra och östra delar. Man bildar antingen lokalfederationer, där det förut fanns isolerade grupper, eller "Fackliga Förtrupper" på de andra ställena. I Santiago bildades sådana Förtrupper för stuckatörerna, skomakarna, typograferna och tegelarbetarna.

I Chile har hållits kommunalval som givit kommunisterna nya framgångar. Högern arbetade med kyrkans hjälp för att åstadkomma ett antikommunistiskt korståg. En del naiva arbetare trodde sig vara radikala genom att rösta på Moskvas anhängare. De frihetliga krafterna betecknar denna förskjutning som "ett farligt symptom, som antyder utbildandet av två totalitära strömningar. Å ena sidan den till formen mjukare, men i grund och botten dogmatiska, intoleranta och brutala totalitarismen hos högern och kyrkan, å andra sidan den kommunistiska totalitarismen som är brutal både till form och innehåll". De frihetliga krafterna vill dock inte göra antikommunismen ensam till innehållet i sin kamp, utan samtidigt kämpa mot de konservativa krafterna.

x x x

STRIDERNA OCH DET SOCIALA LÄGET I ENGLAND.

(IAA) Om det sociala läget och striderna i England har vår engelska kamrat Ken Hawkes skrivit en artikel i den spanska ungdomstidningen Ruta, vilken artikel vi här nedan i sammandrag inför:

En besökare i England måste få intrycket att det råder stor brist på arbetskraft, detta enligt tidningarnas propaganda. Men ändå tilltager arbetslösheten på ett häpnadsväckande sätt. De sista av arbetsministeriet offentliggjorda siffrorna utvisar att det finns 740.000 arbetslösa. Dessa siffror är dock säkerligen tagna i underkant. I Glasgow ensamt finns 100.000 personer utan arbete. Vid varvenär så gott som allt arbete inställt. Många arbetare som tidigare arbetat i krigsindustrin får i dag arbetslöshetsunderstöd.

Alltsedan krigets slut har lönerna i England gått tillbaka. Priserna håller på att stiga. I detta läge tilltager emellertid även strejkrörelserna. Men det rör sig nu inte om långa strejkaktioner som tidigare, utan det är blixtkonflikter av rent sporadisk natur, ett slags guerrillas. En av de viktigaste strejkrörelserna av denna art var den misslyckade dockarbetarrörelsen i Glasgow. Den nådde inte målet därför att hamnarbetarna i andra hamnar inte var solidariska. Endast i London kom det till en kort sympatistrojk som varade några få dagar.

Strejken i Glasgow utbröt på grund av avskedandet av 500 arbetare. Hamnarbetarnas Union där som bildats år 1932, är en intressant organisation som uppvisar vissa drag gemensamma med Spaniens CNT, och förresten även med IAA:s och dess sektioners målsättningar. Organisationen kontrolleras helt suveränt av medlemmarna och regeringens representanter har där inte det minsta inflytande. Taktiskt bekänner sig Unionen till den direkta aktionen. De medlemmar som anställas i organisationens tjänst får samma lön som de övriga medlemmarna. Det vill säga att det inte finns högt betalda anställda i vanlig mening. Organisationen är federativt uppbyggd, och dess funktionärer kan avlägsnas när som helst.

Detta gör att Unionen har dåligt anseende hos fackföreningsbyråkratin. Denna fruktar förstås att hamnarbetarnas exempel skall inspirera arbetarna i andra industrier.

De engelska arbetarna måste kämpa mot staten, kapitalismen och den fackliga byråkratin...

x x x

INGET KRIG MED INDONESIEN.

(IAA) I Holland har nedanstående manifest spridits mot landets militära verksamhet i Indonesien:

"Femårs terror och förföljelse ligger bakom oss. Svält och nöd har kommit oss till del och ännu i dag lever arbetarna under skamliga förhållanden. Ordet "uppbyggande" ljuder oss till mötes överallt och i detta uppbyggandes namn lider folket brist på de mest elementära livsförnödenheter.

Miljoner användes för att bygga upp en militärapparat, som bl. a. tjänar till att främja den indonesiska bourgeoisins intressen i Indonesien.

Armén i Indonesien kostar 8 milj. om dagen.

Den holländska bourgeoisin vill nu genomdriva sina intressen genom medel att föra krig.

Därför måste arbetareblod flyta.

Vad har vi som holländska arbetare att göra?

Stuveriarbetare och sjöfolk! Edra klasskamrater lider nöd och ni har del i skulden. Vet att ni genom ert arbete - transporterandet av vapen och militär till Indonesien bidrager till den fortsatta nöden för er egen klass!

Kamrater, ni har under de gångna åren visat er äga kraft att bekämpa terrorn. Vi ber er nu sätta in denna kraft för att förhindra krig.

Förhindrandet av detta indonesiska äventyr skall ge strävandet till socialism nytt liv. Alltför länge har det socialistiska idealet missbrukats för nationella intressen.

Bryt med kapitalismen, gör slut på de ständigt återkommande krigen - detta mål skall uppnås genom obönhörlig kamp mot staten.

Arbetare! Kamrater!

Känn er plikt och strid under självvald ledning! Ned med parollen om "uppbyggande", som främjar kapitalismens intressen!

FRAM FÖR ARBETARSOLIDARITET!

Om ni vill bannlysa kriget, så kämpa mot staten. Staten är militarism. Militarismen är krig."

x x x

KONGRESS I HOLLAND.

(IAA) Nederlandse Bond Van Vrije Socialisten (Frihetliga Socialisternas Förbund i Nederländerna) har haft kongress i Amsterdam den 17 och 18 maj. Representanter ur hela landet närvar vid kongressen som fattade viktiga beslut. Vi återkommer när utförligare referat över förhandlingarna föreligger.

x x x

EN FEDERATION AV FRIHETLIGA SOCIALISTER BILDAT I TYSKLAND.

(IAA) Under dagarna den 25 och 26 maj hölls i Darmstadt, Tyskland den första rikskonferensen efter kriget av medlemmar från FAUD, vilken före kriget utgjorde IAA:s tyska sektion. FAUD har inte kunnat återupptagas, dels av den anledningen att ockupationstrupperna förbjuder det och dels därför att kamraterna inte har ansett det lämpligt att under rådande situation återupprätta densamma.

På rikskonferensen i Darmstadt närvar representanter från 15 städer i södra, sydvästra, västra och norra Tyskland. Många hälsningar anlände från kamraterna i andra städer. Någon representant från den ryska zonen kunde ej närvara.

På konferensen avgavs först rapporter från respektive platser om det som inträffat under nazistregimen, efter dess fall och fram till nu. Samt om läget för dagen.

Efter dessa förberedande förhandlingar beslöts bilda "De frihetliga socialisternas federation" och en principförklaring antogs, vars innehåll vi i förra numret av IAA:s Presstjänst refererade.

Beträffande IAA så erkändes densamma såsom den enda internationalen som förblivit de gamla principerna trogna. Uttalade sitt fulla förtroende för densamma samt ansågs att den även motsvarar den tid som kommer.

De tyska kamraterna skall nu söka få legaliserad den nya federationen som bildats.

x x x

JÄRNVÄGSSTREJKEN I FRANKRIKE.

(IAA) I den järnvägsstrejk som för en tid sedan gick av stapeln i Frankrike tog IAA:s franska sektion -CNT - verksam del. Enligt "Le Combat Syndikaliste" utsände bland annat CNT:s Järnvägsfederation ett upprop i vilket bland annat framhölls:

"Äntligen har aktionens stund kommit.

Fritt kräver järnvägens arbetare sin rätt till livet, de har rest sig, utan att bry sig om CGT- funktionärernas tillstånd... CNT:s järnvägsfederation hälsar er och förklarar sig fullständigt solidarisk med er. CNT:s järnvägare kommer att vara de allra bästa propagandister för att strejken blir en järnvägsarbetarmas egen viljeyttring...

Återgång till de 40 timmarna, en hel månads semester, inga avdrag från årspremien, ackordsarbetets fullständiga avskaffande, fritt läkareval.. två års sjukpenning i lönens värde...."

Manifestet slutar med ett hävdande av den direkta aktionen som ensam kan ge goda resultat.

Tidningen "Le Combat Syndikaliste" påpekar i detta sammanhang politikernas förrädiska roll under strejken. Arbetarpartierna ställde sig emot arbetarna.

x x x

EN LÄRAREFEDERATION INOM FRANSKA CNT PLANERAS.

(IAA) I Le Combat Syndicaliste, franska CNT:s organ, tager man ställning till CGT- lärarnas kongress och underkastar de reformistiska ledarna en förintande kritik. Artikeln som är skriven i form av ett upprop, vänder sig till CGT:s lärarefederation och slutar med kravet att bilda en ny lärarefederation inom CNT - utanför den reformistiska CGT.

x x x

DEN FRANSKA ANARKOSYNDIKALISTISKA UNGDOMEN I FRANKRIKE.

(IAA) Den till Frankrike emigrerade Spanska Frihetliga Ungdomen som därstädes bildat en landsomfattande organisation -FIJL i Frankrike - har den 25 och 26 maj i Toulouse hållit sin tredje landsomfattande kongress. Tidningen RUTA, rörelsens officiella språkrör, återger en kort sammanfattning av kongressens arbeten. Kongressen mottog hälsning-

ar från Frihetlig Ungdom i Spanien, Frihetlig Ungdom i Argentina, Sveriges Syndikalistiska Ungdomsförbund, Spansk Frihetlig Ungdom i Nordafrika, England och Mexiko, Fransk Frihetlig Ungdom och den Anarkistiska Ungdomsinternationalens provisoriska kommittè, dessutom från flera organisationer representerande de vuxnas frihetliga och syndikalistiska rörelseri olika länder, främst då från IAA:s Sekretariat i Stockholm.

Sammanfattningsvis meddelar Ruta att Nationalkommittèns rapport godkändes, att en ny plan för tidningen Rutas spridning godkändes och den redan av andra kongressen antagna propagandaplanen i sin helhet skall genomföras. En särskild aktion skall inledas för att insamla medel för Frihetlig Ungdom i Spanien. Vidare beslöt delegaterna att inleda vissa åtgärder för att ena alla emigrerade frihetliga ungdomar i en enhetlig organisation. Förbindelserna med Ungdomsinternationalen skall intensifieras. En ny nationalkommittè och redaktionen för Ruta utnämndes och underkastas referendum.

x x x

ETT MEXIKANSKT MANIFEST.

(IAA) Confederacion Proletaria Nacional - CPN

i Mexiko har i sin tidning Trabajo (Arbetet) nyss publicerat ett längre manifest angående aktuella arbetarproblem, vari bland annat framhålles:

Industrikrisen håller på att skärpas. Textil-, gummi- och keramikindustrin har träffats av denna. Dessa industriers ledare har varit oförmögna att hindra krisen, de har bara tänkt på sina personliga vinster. Agrarproblemet löses inte, utan utnyttjas bara till politiska spekulationer och byråkratiska urartningar. De besuttna förråder nationens intressen. Regeringen försöker visserligen hindra krisens farliga utveckling, men har inte lyckats hittills eftersom de kapitalistiska intressena motsätter sig effektivt. Under dessa omständigheter uppträder extremt reaktionära, revolutionärt draperade partier såsom Nationella Aktionen och Sinarkisterna (en fascistisk riktning), och söker göra sig gällande.

Den stora mexikanska revolutionens landvinningar är i farozonen. Ur själva folket måste nya krafter stiga upp för att vidare utveck-

la revolutionen. Internationellt pågår en hård kamp mellan det kapitalistisk-demokratiska västerlandet, som upprätthåller social orättvisa, och Ryssland, som är lika imperialistiskt under proletärdiktaturens täckmantel, och som dessutom likviderat friheten helt och hållet. Dessa två block försöker vinna de mindre folken, bland dem Mexico, för sina syften.

Det mexikanska proletariatet är tyvärr desorienterat. Revolutionära krav måste ställas för att rycka upp det ur likgiltigheten.

Manifestet slutar med följande maning:

Enhet nerifrån, positiv facklig revolutionär enhet i kampen mot arbetsköparna. Mot ett nytt krig, men även mot sådana makter som vill förslava de små folken, för Mexikos oberoende, och mot all utländsk inblandning, för den mexikanska revolutionens fortgång, för den sanna socialismen som säkrar bröd och frihet.

x x x

SOCIAL ORO I INDIEN.

(IAA) I de rapporter om Indiens politiska och religiösa problem som varje dag förekommer i världspressen i samband med Storbritanniens tillbakadragande och maktöverlåtelsen till indiska regeringar, skymtar knappast någon gång den sociala frågan. Utan dennas lösning kan emellertid Indien aldrig bli fritt.

Även efter Englands avstående från själva maktutövningen står den importerade kapitalismen kvar, och därtill en inhemsk indisk kapitalism, ja, t.o.m. en gammal indisk feodalism och urusla sociala förhållanden som överträffar allt som under de sista decennierna förekommit i Europa och Amerika.

En del material vi haft tillfälle att taga del av - härstämmande ur en mängd indiska tidningar av olika riktningar- belyser en viss sektor av det sociala livet, nämligen industriarbetarnas, de anställdas och vissa intellektuella skickts sociala problem på ett ganska betecknande sätt.

Framförallt framgår det ur alla indiska pressorgan att en väldig våg av strejker svept fram över hela Indien under de sistförflutna 12 månaderna. Vi tager och tittar på måfå på några av våra rapporter:

I Kalkutta och omnejd strejkade i februari 73.000 textilarbetare och spårvägare. I Hinganghat utbröt vid samma tidpunkt en strejk varvid 3.000 arbetare nedlade arbetet som protest mot häktningen av en fackföreningsledare. Häktningar i samband med strejk tycks vara en mycket vanlig sak i alla landets delar. I New Delhi kom det i år till stora massstrejker vid försvarsverken och materiallägren. I Sholapur strejkade under mars månad 15.000 man inom textilindustrin. Denna strejk var en solidaritetsdemonstration för kvinnliga textilarbetare som motsatt sig löneavdrag. Tennindustrierna i Kuala Lumpur låg stilla i mer än fem veckor på grund av en arbetskonflikt. I Cawpone strejkade under april månad 16.000 arbetare vid statliga verk. 44 av de strejkande anhölls. Under samma månad använde 3.000 arbetare vid järnvägsverkstäderna i Hubli hungerstrejken såsom protestmedel mot bristen på livsmedel. 250 anställda vid försäkringsanstalterna strejkade i år i Bombay. I Purnea häktades 20 kända socialister på grund av sitt ingripande och deltagande i en stor strejk i provinsen Nepals textilindustri. I Madras vållade strejkem vid några stora textilfabriker, som omfattade mer än 14.000 arbetare, stor uppståndelse. Under april månad stoppade järnvägsmännen samtliga tåg vid ett visst bolag som protest mot dyrtiden och låga löner. Vid Bata-skofabriken i Batanagar nedlade under april månad 7.600 man arbetet. De vände sig mot ackordssystemet, krävde återanställande av en del avskedade arbetare m.m. I Delhi arresterades 60 av de strejkande.

Och i samma stil går det månad för månad. Även andra kategorier arbetare använder strejken som vapen. En proteststrejk utbröt t.ex. i fjol i New Delhi. Hundratals lärare strejkade i Allahabad. I Bihar strejkade t.o.m. poliskonstaplarna. Efter strejken häktades 400 av dem - rapporten meddelar inte av vem.

Protestdemonstrationer mot husägare hör inte till det ovanliga. I Kisan häktades 41 arbetare som deltog i en sådan demonstration.

Alla dessa strejker, framhåller indiska oppositionstidningar, är en följd av inflationen som försämrat penningarnas köpkraft. Det officiella levnadsindexet stannar i dag vid 259 enheter. Men 259 rupees i dag har endast samma köpkraft som 100 rupees före kriget. Industrierna har under kriget gjort jätteprofiter, men folket har förlorat i reallön.

Även officiella dokument såsom Rege Labour Investigations Committees medger detta förhållande. I Bhorerapporten framhålles det att den väntade livstiden för en manlig införding vid födelsen är i genomsnitt 29,9 år, en kvinnas endast 26,5 år. Dessa kalla siffror och de pågående strejkerna bevisar att Indiens, såsom hela världens verkliga problem är det ekonomiska, inte det politiska.

----oooOooo----

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 8. Stockholm den 8 augusti 1947.

ARBETARRÖRELSEN PÅ CUBA.

/IAA /. Sekreteraren för fackliga ärenden inom Frihet-liga Associationen på Cuba, kamrat Modesto Barbeito, har sänt oss en intressant skildring om arbetarrörelsen på Cuba varur vi återger några avsnitt.

Ända sedan tiden före republikens upprättande på Cuba, under den spanska tiden fa nns det en grupp anarkistiska arbetare som deltog aktivt i kampen för frigörelse från det spanska kolonialväldets ok. Redan samma år som republiken upprättades, utbröt de första strejkerna, ledda av anarkister. Därefter och fram till år 1918 följde stora och magnifika rörelser. Anarkisterna ingrep direkt i organiserandet av arbetarrörelsen och i ledningen av dess strider. Därefter kom general Menocal till makten, vilken gjorde slut på statens allmänna medel och åstadkom bankrutt. Detta framkallade en fruktansvärd ekonomisk kris. General Menocal igångsatte också en fruktansvärd förföljelsekampanj mot rörelsen och vållade dess stagnation. Men strax efteråt uppstod den på nytt. Nu skapades "Federación Obrera de la Habana", som leddes av vår kamrat Alfredo Lopez.

Inne på ön organiserades först järnvägsmännen och dessa leddes av Enrique Varona. De genomförde strejkrörelser som kom bourgeoisin att bäva av skräck, och använda alla undertryckningsmedel för att kväva dem. Över hela Cuba uppstod nu arbetarorganisationer av högt stridsvärde. Sådant var förhållandet då Machado kom till makten år 1925.

Samma år lyckades Alfredo Lopez med stöd av de anarkistiska grupperna på ön sammankalla och konstituera "Confederació n Nacional Obrera de Cuba" och den hade en markant revolutionär syndikalistisk prägel. Dess bästa element var anarkisterna, vilka mestadels var spanjorer. Knappt hade Machado svingat sig upp till makten förrän en blodig undertryckningsrörelse igångsattes mot arbetarrörelsen och dess främsta förkämpar. En stor del av militanterna drevs i landsflykt, andra dödades sedan de utsatts för en fruktansvärd tortyr. Alfredo Lopez och Enrique Varona var bland de första. Andra kamrater övertog ledningen inom rörelsen, men denna såg sina led glesna för varje dag på grund av polisens brutala åtgärder. Landet hemsöktes av tyrannens hejdukar. Hundratals människor mötte döden i striden mot tyranniet, andra fick vandra i fängelserna där de kvarhölls i många år. Fackföreningarna upplöstes systematiskt. Till sist störtades den blodiga och fruktade despoten. Det skedde genom en allmän strejk. Vi deltog i den inte som ledare, men som aktionsgrupper.

Efter Machado-regimens fall fanns ingen klar ledning för arbetarrörelsen. Medan en del visade sig benägna att avgörande taga itu med arbetarnas reorganisation, visade sig andra ovilliga att göra något. Så förlorades en dyrbar tid. De som omedelbart kastade sig in i organisationerna kunde övertaga ledningen över stora fackliga sammanslutningar, i front mot kommunisterna, som genast sökte göra sig gällande. Under de dagar strejken mot Machado pågick, gjorde kommunisterna en av sina vanliga manövrer. De ingick en överenskommelse med tyrannen, och lamslogo strejkrörelsen på basis av det kommunistiska partiets legala erkännande. Det fula tricket misslyckades emellertid tack vare de revolutionära gruppernas ingripande, då de fortsatte strejken genom direkt aktion. Militärkuppen den 4 september 1933 förde en "pentarki" /femmannavälde/ till makten, varur sedan Grau San Martin utgick som president, men han kvarstod bara några månader som sådan, eftersom ön befann sig i sjudande uppror som inte tillät honom att upprätta någon regering. Resultatet blev San Martins fall och därpå följde nya presidenter i hastig följd - ett halvt dussin under loppet av ett år. Diktatorn Batista, som ställde sig i spetsen för militären, lyckades politiskt slå ön under sig. Han var husbonden som tillsatte och avsatte presidenter och ledde landets regering med järnhård hand. Återi-

gen flöt blodet ymnigt. Hundratals unga revolutionärer mötte döden under fasansfulla former. I mars 1935 utbröt en generalstrejk som dock misslyckades av brist på revolutionär aktion och framkallade oerhörda repressalier. Knektstöveln kom åter politiskt till makten. De blodiga scenerna återkom dagligen. Attentaten blev också dagliga. Döden gjorde bräscher i de revolutionära gruppernas led. Då lät sergeant Batista - som under tiden stigit till överste och amré chef - utnämna sig till general, anordnade val och konstituerade sig som republikens president.

Sedan Fulgencio Batista utnämnts till republikens president, kallade han till sig kommunisterna och slöt en pakt med dem. Hans ställning var problematisk, enär han trots sina undertryckningsåtgärder inte lyckats slå ned den revolutionära rörelsen, varför han försökte samla kring sig element som åt honom tryggade en folklig grundval eller - vilket var samma sak - som minskade oppositionen och folkets avsky. Kommunisterna nöjde sig med de lättnader och möjligheter som regeringen Batista gav dem och i fortsättningen kommer att ge dem, att organisera arbetarrörelsen på legalitetens grundval.

De började omedelbart konstituera fackföreningsexekutiver, vilka genom de nya dekreten åstadkom en serie åtgärder som förbättra - de arbetarnas ställning eller åtminstone skenbart gjorde det. Genom dessa åtgärder lyckades de så vinna fotfäste för dessa apokryfiska fackliga organisationer. De fann en lätt jordmån, då de frihetliga elementen var förbjudna att deltaga.

Det kommunistiska partiet, som legaliserats under namnet "Partido Socialista Popular" /Folkliga socialistpartiet/ vinner nu insteg även i officiella kretsar och får en fast ekonomisk ställning, antalet anslutna medlemmar utgör mer än 150.000. Dessutom har pakter och överenskommelser slutits med övriga partier för uppnående av positioner och stärkande av partiets ekonomi. Den fackliga organisationen "Confederacion de Trabajadores de Cuba" har för närvarande mer än 500.000 medlemmar, vilken siffra utnyttjas av kommunisterna som politiskt argument. Bland arbetarna anordnas insamlingar av bidrag o.sov. Arbetsgivarna bearbetas med hotelser om konflikter eller lockas att

lämna bidrag till partiet. Krav framställes om löneökningar vilka ger arbetsgivarna möjlighet att höja priserna för konsumenterna. Så har till exempel priserna stigit på cigarrer och cigaretter, vilket möjliggjort för fabrikanterna att höja arbetarnas löner inom denna bransch. Resultatet blev att medan lönerna ökades med låt oss säga 150.000 pesos, har arbetsgivarnas inkomster ökats med flera miljoner. Partiet har därigenom också fått sina intäkter ökade med stora belopp. På samma sätt har det skett vid järnvägarna och andra stora företag. Partiet utger för närvarande en daglig tidning, det har två bokförlag, ett tryckeri och flera kommersiella företag vilka äges av privatmän som åtnjuter partiets förtroende. Partiet har "militantskolor" perfekt väpnade och militärt utbildade stötbrigader, samt har fraktioner på arbetsplatserna. Dessutom utövar det kontroll över nästan hela arbetarpressen, samt behärskar flertalet högre fackorgan. Politikerna fruktar för partiets kampanjer och hjälper det med många problem.

Kamrat Modesto Barbeito skildrar vidare i sin rapport hur inom fackföreningsrörelsen oppositionen växer mot kommunisterna. Allt starkare krav framställes att göra densamma oberoende av politikerna och föra en självständig kamp, på basis av den direkta aktionens riktlinjer. I spetsen för detta arbete står Frihetliga Associationen på Cuba, vilket upprättat ett speciellt fackligt sekretariat som har dessa frågor om hand. Detta fackliga sekretariat står förövrigt i ständig förbindelse med IAA. Det håller på med att organisera revolutionära syndikalistiska kommitté er inom alla sammanslutningar av handens och hjärnans arbetare och har på sina håll haft betydande framgångar. Särskilt är detta förhållandet inom "Confederacion campesina de Cuba" /Cubas lantarbetarefederation/.

Karaktären av de revolutionära syndikalisternas argumentering mot kommunisterna framgår av nedanstående citat ur ett cirkulär, ställt till kamrater och vänner som kämpar för syndikalismen. Däri säges bland annat:

"Vi är inte och kommer inte att vara emot kommunisterna därför, att de utgör språkrör för ett ont som kallas " främmande idéer". Nej ! Vi är emot kommunisterna därför, att de är agenter för ett

nytt slags imperialism. Därför att de är förkämpar för ett diktatoriskt system, och oförsonliga motståndare till friheten. Därför att de är, i dag som alltid, de bittraste fienderna till arbetarklassen, emedan de driver fackföreningarna till en samarbetspolitik, "gul" och arbetsgivarevänlig. Därför att de utan kamp, utan försvar, överlämnat proletariatets bästa och nyttigaste vapen till kapitalisterna och sitt anti-proletära system. Därför att de, underkastade Sovjetunionens opportunistiska politik, förmått proletariatet att intaga de ovärdigaste och mest ohållbara positioner. För detta och många andra skäl är vi emot kommunisterna. Men inte för att sätta upp några andra i deras ställe, vilka efterapat dem och är emot dem bara för att de kolliderar med deras personliga och parti-intressen."

x x x

U R U G U A Y .

Propaganda för den direkta aktionen.

/IAA/ Comité Anarquista de Acción Antielectoral, Anarkistiska Kommitté n för Antivalpropaganda, har nyss i Montevideo utgivit en broschyr i vilken den framlägger sin positiva syn på klasskampens taktik. Denna framställning utmynnar i en bekännelse till den direkta, framförallt ekonomiska aktionen, således syndikalismens stridsmetoder. Arbetarorganisationernas mål, heter det i broschyren, måste det vara att höja arbetarnas moraliska och ekonomiska nivå, samt att kämpa för ett system byggt på frihet och rättvisa som befriar arbetarna från den nu rådande nöden och förtrycket. Men läget för arbetarna, tillägger broschyren, blir inte på något sätt förändrat i fall att privata företag helt enkelt övertages av staten. I så fall skulle visserligen en privat utsugare försvinna, men produktionens frukter skulle ätas upp av nya privilegierade, den politiska byråkratins representanter.

Den reformistiska fackföreningsrörelsen förnekar emellertid dessa elementära sanningar. Det finns dock en syndikalism byggd på den direkta aktionens idé , som propagerar för solidaritet, bojkott och sabotage, vilka är mycket verksamma ekonomiska vapen i arbetarnas händer. Och för att komplettera vår definition på den direkta aktionens syndikalism, tillägger vi att den är federalistisk och frihetlig.

I broschyren skildras detaljerat syndikalismens organisationsformer, industrifederationer, lokala samorganisationer samt med-

lemmarnas självbestämmanderätt.

Slutligen framförs även en konkret paroll som syns vara av betydelse för syndikalismen i Uruguay, kravet på bildandet av lokala arbetsbörsar såsom arbetsförmedlingsställen uppburna av arbetarnas ekonomiska sammanslutningar. Dessa arbetsbörsar skall organiseras industrivis och kontrolleras av respektive industrisyndikat. De skall föra statistik över alla arbetslösa och stå i kontakt med de företag som behöver personal. Syftet med en dylik inrättning skall vara en solidarisk arbetsförmedlingsverksamhet samt övervakandet av löne- och arbetsvillkoren för de arbetande. Företagarna skall dessutom hindras att anställa icke organiserade arbetare.

x x x

B O L I V I A.

/IAA/ Redan under slutet av 1920-talet hade IAA goda försänkningar i Bolivia. Det var speciellt "Federacion Local de la Paz", lokalfederationen i Bolivias huvudstad La Paz som stod i spetsen för den anarkosyndikalistiska propagandan och verksamheten. Denna organisation var även formellt ansluten till IAA.

Under långa år har diktaturen varit förhärskande i Bolivia. Denna har oerhört försvårat arbetet men lokalorganisationen i La Paz har aldrig under dessa år inställt sitt arbete.

Diktaturen är nu krossad och våra kamrater har åter trätt fram i offentlighetens ljus, organiserade i Federation Obrera Local-FOL. S om talande tecken härför kan nämnas att nyss anlände till IAA:s sekretariat n:r 1 av den nystartade tidningen Tierra y Libertad som från och med maj månad utkommer som lokalfederationens organ.

Tierra y Libertad, förklaras det i tidningens första artikel, är ett organ för de äkta proletärer som sammanslutit sig i Federación Obrera Local, FOL. Den har till uppgift att ge uttryck åt organisationens rebelliska anda. Den förkroppsligar inte någon särskild teori, utan vill helt enkelt vara ett organ för män och kvinnor av fritt samvete som strävar efter folkens broderskap. Organisationen är mot folkrörelsernas kompromisser med den politiska maktens institutioner, därför att frihet, rättvisa och likställdhet endast kan förverkligas genom proletariatets kamp mot alla auktoriteter. FOL och dess tidning avböjer därför alla partipoli-

tiska förpliktelser.

"Vi vill", heter det i artikeln, "att de kedjor som förslavar städernas och landsbygdens arbetare, skall brytas sönder för alltid så människans frigörelse blir ett faktum. Vi vill att vi alla, världens arbetare som än så länge lever i okunnighet, under orättvisans, grymhetens och svältens tecken, erövrar en ny, fri och rättvis mänsklighet."

"Det stör oss inte att våra borgerliga motståndare och de skenproletära av politiken korrumperade ämbetsmännen inriktar sig på kamp mot oss. Vi är beredda att kämpa utan uppehåll, utan kompromisser, utan skändliga medgivanden. Våra fiender kommer att förlora allt hopp att kunna böja oss. Vi tror på vår aktion för rättvisans sak, ty världens slavar vill bli fria. Efter denna presentation inleder tidningen sin agitatoriska verksamhet med en gripande hyllning, en hälsning till världens fångar och förföljda. "Till fångarna i hela världen", heter det, "till dem s om plågas och torteras av orättvisans representanter, till dem som drömmer om sina idé er i hela jordens smutsiga fängelseceller går vår hälsning.. från dem som lever i Sibiriens ödemarker till det frihetliga Spaniens representanter .... från fångarna i Alaska till dem på Tierra de Fuego /Argentinas ökända straffkoloni/, från nord till söder och från öst till väst.. till alla går vår hälsning, vår broderliga röst som genomtränger alla klimat och alla väderstreck, för att säga till dem: Ni är inte ensamma. Vi är inte ensamma. .... Ni är inte ensamma, kamrater, ty här står vi, världens frihetliga socialister, och alla dem som följer oss på våra vägar.... Hälsningar till er. "

Tierra y Libertad innehåller också en intressant redogörelse för FOL:s senaste utvecklingsstadier. Trots att organisationen principiellt och med skärpa alltid kämpat mot bolivianska Arbetsministeriets s.k. "Fackliga byrå" och dess tendens att kontrollera de fackliga organisationerna, såg sig rörelsen tvungen att under Villaroels diktatur ansöka om legalisering för att neutralisera fascisternas strävanden efter bildandet av dem själva behärskade fackliga organisationer. Under diktaturen lyckades FOL t.ex. att genom hot med storstrejk uppnå betydande löneförhöjningar för arbetarna i en del keramiska verk och inom stenindustrin. FOL stödde också järnvägs-

personalens och lärarnas strejk i juli 1946 som inledde diktaturens störtande. Med anledning av valen efter Villaroels fall offentliggjorde FOL ett manifest för att motivera sin negativa inställning till all partipolitik. Olika partiers diktatoriska tendenser avslöjades i manifestet.

FOL har också gjort ansträngningar för att bidraga till lantarbetarnas befrielse. Den är av den uppfattningen att första steget på den vägen måste vara kampen mot lantfolkets analfabetism. Samtidigt med denna anser det FOL vara nödvändigt att sprida tanken om lantarbetarnas fackliga organisation, och på dessa områden har organisationen, enligt den i Tierra y Libertad återgivna årsrapporten, även varit praktiskt verksam.

Till sist kan som viktig gren av FOL:s aktivitet nämnas dess Kvinnofederation. Denna framträdde också med ett manifest till offentligheten, där den säger sin uppfattning om den kvinnliga rösträtten som nyss införts i Bolivia. Denna har ingen betydelse eftersom arbetarnas ofrihet har sina rötter i det kapitalistiska arbetsförhållandet, förklarar kvinnofederationen här. Borgerligheten håller på att fånga arbetarkvinnorna i en fälla. I stället skulle kvinnorna med mera verksamma medel kämpa för sina krav.

x x x

CNT:s RÖST I MEXICOS RADIO.

/IAA/ Solidaridad Obrera, organ för CNT- emigranterna i Mexico, återger texten av ett anförande som nyss i CNT:s namn upplästes från Mexicos officiella radiostation. Vi citerar ur detsamma:

... Det lidande Spanien kommer inte att bli befriat genom de Förenta Nationernas goda vilja eller generositet. CNT, det förtryckta arbetarspaniens största organisation, det iberiska proletariatets revolutionära uttryck, fastslår att de enda effektiva medel för att framkalla Francos störtande, som samtidigt för alltid slår ner militarismen som stödjer honom, är sådana som bildar motsatsen till dem som rekommenderas av diplomatin. Medelst en kombinerad underjordisk aktion uppburen av hela den verkligen antifrankistiska rörelsen - under uteslutande av Francos f.d. medhjälpare som nu är ångerköpta - skulle Franco med en gång förlora sin nyss upprättade tron och vara tvungen att söka sin tillflykt i något som helst främ-

mande land, tills den folkliga rättvisan kunde kräva räkenskaperna av honom....

...Det rör sig om en hård kamp utan några exempel. Och i denna kamp spelar CNT den mest framträdande rollen på samma sätt som i alla andra strider där det rört sig om att slå ner på den aristokratisk-militaristiska och intoleranta klerikala diktaturen...

... I underjorden, där de är mästare i den hårda och sega kampen för att störta det grymma tyranni som förtrycker Spanien, har CNT betalat med de mest fruktansvärda offren för mänskorättens sak...

... Och om hederlighetens och offrets exempel i detta mörkstånd kan stimulera även de andra riktningarna, för att påskynda tyrannens och hans medbrottslingars fall, så kommer snart ropet att ljuda: Leve Spaniens frihet, och friheten för alla jordens folk."

CNT:s underdelegation i Mexico.

x x x

LÄGET I BARCELONA.

/IAA/ "Solidaridad Obrera" i Paris återger informationer enligt vilka de sociala motsättningarna i Katalonien antagit en helt ny karaktär. En hel del nya folk som före inbördeskriget inte haft någonting, tillhör i dag de besuttnas klass och försöker just nu investera sina förmögenheter i sakvärden. Bland de nyrika befinner sig också många / tydligen fascistiska/ flyktingar från Frankrike, Tyskland, Polen och Italien, som grundat stora affärer i Barcelona. De vanliga lönearbetarna emellertid lever under så dåliga förhållanden, att faktiskt tusentals katalonier arbetar på två eller tom. tre arbetsplatser för att få ihop till livets förnödenheter.

x x x

UNDERHANDLINGAR MELLAN MADRID OCH MOSKVA.

/IAA/ "Solidaridad Obrera" i Paris gör sig till [illegible] ryktet om underhandlingar mellan Moskva och Madrid, denna gång av ekonomisk natur. Enligt Le Populaire i Paris befinner sig en hemlig rysk underhandlare i Spanien för att förbereda avslutandet av ett handelsavtal mellan de två länderna. Den ryske delegaten lär vara fader Kohut, en ukrainsk präst, som sedan många år tillbaka är bosatt i Madrid. Det på-

stås att Kohut redan haft en rad sammanträden med Artajo, Francos utrikesminister. Såsom Spaniens underhandlare nämnes Olay, som tillhör utrikesministeriet och varit spanskt sändebud i Helsingfors.

x x x

I T A L I E N.

"Vår syndikalism"

/IAA/ Under denna rubrik framlägger L'Amico del Popolo /Folkets vän/, den liguriska FAI:s organ som utkommer i Genua, de italienska anarkisternas syn på det fackliga problemet. I kort sammandrag heter det i artikeln.

Det finns fyra fackliga huvuduppfattningar.

Den första är den som baserar sig på den franska rörelsens Amiensdeklaration. Denna kräver en av partierna oberoende fackligrörelse, också fri från allt statsinflytande, av antiauktoritär karaktär, som avböjer samarbetet med kapitalismen och det borgerliga systemet. I Italien har dessa idéer hittills funnit sitt starkaste uttryck i den gamla Unione Sindacale Italiana. Denna riktning motsvarade förresten också idéerna hos Chicagomartyrerna.

Som andra riktning nämnes den socialdemokratisk-kommunistiska. Denna är till sitt väsen auktoritär och för samarbete med kapitalismen. Den förnekar klasskampen och binder arbetaren vid systemets institutioner.

För det tredje finns den kristna tendensen, som visserligen är utan betydelse i städerna, men har inflytande hos lantarbetarna. Denna riktning står till det katolska partiets förfogande och är medvetet mot varje klassmentalitet.

Slutligen nämner artikeln såsom fjärde riktning de historiska republikanska fackföreningstendenserna i Italien, som drömmer om en omöjlig utjämning mellan kapital och arbete. De grundar sig på Mazzinis ord, enligt vilket "arbetaren av i går var slav, att han i dag är en avlönad proletär, medan han i morgon kommer att vara en fri med sina kamrater organiserad producent." I denna uppfattning ligger några uppbyggande idéer som eventuellt kan vidare utvecklas.

I den italienska LO:s /d.v.s. CGIL:s - led har för när-

varande, fastslår tidningen, kommunisterna fått övertaget. Vi frihetliga krafter propagerar emellertid inom CGIL för syndikalistiska idé er och särskilt mot statstron. Dessutom går vi in för att uppfostra arbetarna för näringslivets organiserande genom proletariatets ekonomiska organisationer. På denna väg, skriver artikelförfattaren, kan staten gradvis avskaffas, och slutligen förverkligas en "tingens förvaltning" som införes under den sociala revolutionen efter det politiska förtryckets slutgiltiga krossande.

Det fritt organiserade arbetet måste åta sig det sociala livets förvaltning, är artikelns konklusion.

x x x

SPANSKA ANTIFASCISTER INTERNERADE I SOVJETUNIONEN.

/IAA/ "Solidaridad Obrera" i Paris återger en del sensationella informationer om spanska antifascisters öde i det kommunistiska Ryssland som i stort sett bekräftar tidigare fastslåenden i samma riktning som gjorts av en f.d. kubansk kommunist / se Jacinto Toryhos broschyr Anverso y reverso de la Unió n Soviéetica/. Solidaridad Obrera bygger på uppgifter levererade av Sánchez Guerra som denne offentliggjort i L' Espagne Ré publicaine, en republikansk emigranttidning i Frankrike, som enligt Solidaridad Obrera måste betraktas som trovärdig källa. Tidningen meddelar att det i Siberien finns ett koncentrationsläger, närmare bestämt lägret nr 99 i Karaganda, där vid krigets utbrott en stor mä ngd utlänningar från mot Ryssland krigförande länder, men även en ... andra internerades, t.ex. fransmän, danskar norrmän, polacker, jugoslaver samt cirka 70 spanjorer.

Dessa var nästan samtliga spanska antifascister som under inbördeskriget sänts till Ryssland för att där genomgå utbildning som piloter eller sjömän. Dessa spanska antifascister har i Ryssland genomgått fruktansvärda öden, och en del av dem har dukat under i fängelserna och lägren. I det här omnämnda fallet rörande dem som suttit i [illegible], bestod de internerades "brott" i det förhållandet att de satt sig i förbindelse med Mexicos legation för att få utresevisum till detta land. De ville resa till ett land där de kunde leva bland sina familjer och kamrater.

Solidaridad Obrera tillfogar att de spanska exilmyndigheterna hittills inte gjort det allra minsta för att hjälpa de i Ryssland internerade och från ytterviden helt avstängda spanska antifascisterna, en i sanning mycket allvarlig försummelse. Skall dessa män offras för s.k. diplomatiska betänkligheter ?

x x x

FACKFÖRENINGSRÖRELSEN I INDIEN.

/IAA/ Den anarkistiska veckotidningen Le Libertaire, Paris redogjorde nyss i en artikel för fackföreningsrörelsen i Indien. Tidningen skriver därom bland annat:

Fackföreningsrörelsen i Indien daterar sig från år 1918. Under många år bekämpades den av myndigheterna. Först år 1926 blev den tolererad, dock underkastad officiella föreskrifter.

I perioden mellan 1927 och 1938 ökade antalet fackföreningar från 19 till 213, och medlemssiffrorna från 100.619 till 248.918. 1938 var antalet fackligt organiserade arbetare uppe vid 390.112; 1943 överskreds siffran 685.000.

Rörelsen möter dock svåra hinder för sin utveckling i befolkningens olika sammansättning, på grund av ras -, religions- och språkskillnader. Den extrema fattigdomen medför dessutom att t.o.m. den lägsta fackföreningskontingenten för den indiska proletären betyder en mycket stor belastning. Härtill kommer analfabetismen och befolkningens ständiga förflyttningar gör organisationsarbetet tämligen svårt.

Även företagarnas hårda och hänsynslösa åtgärder mot alla arbetare som ställer några krav bidrager till att hindra fackföreningarna s uppsving. Vid minsta krav brukade det bli lockout mot arbetarna. Dessa förhållanden medförde också att fackföreningarna länge var isolerade och att det inte kom till bildandet av landsomfattande centraler. Lokala organisationer och yrkessammanslutningar dominerade.

År 1937 var textilarbetarsyndikatet tvunget att utbetala 45.000 rupees endast som understöd till offer för företagarnas godtyckliga metoder mot aktivt fackföreningsfolk. Men eftersom arbetarnas motstånd fortsatte såg sig myndigheterna år 1938 tvungna att dekretera den

s.k. Bombay-lagen, enligt vilken åtminstone i teorin repressalieåtgärder mot arbetare på grund av deras medlemskap i fackföreningar förklarades vara olagliga .

Så småningom tillkommer även ekonomiska organisationer bland lantarbetare och fattiga bönder. 68 miljoner lantarbetare, d.v.s. 17% av hela Indiens befolkning äger själva inte den minsta jordbit och säljer sin arbetskraft säsongvis.

Under kriget gick arbetarorganisationerna framåt, och det uppnåddes även vissa ekonomisk-sociala framsteg. Men en inflationistisk prisutveckling efter kriget tillintetgjorde dessa landvinningar och förstorade eländet bland arbetarmassorna. Även arbetslösheten tilltager på nytt. Men ändå håller ett proletärt klassmedvetande på att utveckla sig.

---oooOooo---

PROLETARIATETS LINJE.

(IAA) Enligt tidningen "Le Libertaire", Paris, har i Ruhrdistriktet, Tyskland, bland arbetarna spridits ett upprop, i vilket de proletära synpunkterna klart kommer till sin rätt. Upproppet hade följande lydelse:

PROLETÄRER I ALLA LAND FÖRENA EDER.

S v ä l t !

Efter tolv års totalitär diktatur, sju års krig och därefter två års militär okupation, vilket medfört en svår hungersnöd, vaknar Ruhrs arbetare upp till nytt liv. Och bakom dem står arbetarna i hela Tyskland.

M a s s - s t r e j k e r och manifestationer!

Sedan flera veckor har arbetarna själva sagt ifrån genom illegala strejker på ett flertal platser.

I slutet av mars växte denna rörelse till en lavin, för att dra med sig flera hundratusen arbetare och omfatta det stora flertalet industriarbetare i västra Tyskland.

Arbetarmassorna inskränkte sig inte till att övergå fabriker, verkstäder och gruvschakt, de gick ut på gatorna med

kvinnor och barn , så att det vissa dagar fanns en miljon arbetare som demonstrerade på gatorna i Ruhrstäderna.

Deras paroller var överallt de samma: SLUT PÅ SVÄLTREGIMEN - SLUT PÅ FÖRTRYCKET!

Var stod partierna och fackföreningarna?

Varifrån kommer denna massrörelse?

De ledande krafterna, de olika politiska pertierna, försökte vältra ifrån sig ansvaret, men allesammans har utan tvivel gjort vad de kunnat för att förhindra mass-strejkerna och manifestationerna. Parti- och fackföreningsledarna slutade i/ själva verket med att ta på sig uppgiften att sätta stopp för hela rörelsen. Så proklamerade de en tjugofyra-timmarsstrejk, förskräckta över den vändning händelserna kunde taga, och ville framkalla ett slut på det hela.

Men arbetarnas fullständiga krav har aldrig kunnat tillfredsställas genom en på förhand begränsad aktion. I stället för att stanna på halva vägen, borde arbetarna ha fullföljt strejken och fått den att omfatta samtliga arbetsstyrkor.

Nej, parti- och fackföreningsledarna gjorde ingenting för att hjälpa massornas rörelse. Och denna är inte, så som vissa hävdar, ett verk av nazisterna. Dessa har ej möjlighet att släppa lös mass-strejker. Detta innebär tydligen inte att den eller den nationalistiska gruppen, inte skulle ha försökt att draga nytta av rörelsen. Men det händer i alla klasstrider.

Rörelsen har uppstått underifrån.

Den har kommit från de breda massorna av Ruhrs arbetare, gamla och unga, då de inte vill eller kan fortsätta att leva längre så som de hittills gjort.

De har lidit mer än nog av förtrycket, kriget, bombardemangen, den nazistiska terrorn och okupationens fasor, svälten och nöden. Det finns en gräns för allting, och gränsen för folkets tålamod är nådd.

Sedan de ärorika strejkerna efter revoltdagarna i Ruhr år 1920, då den tyska arbetarklassen stod i spetsen för Internationalen, har ingen liknande rörelse uppstått hos oss, förrän nu på våren 1947.

Okupationsmakterna tvingades att ge vika.

Man har sett dem alla falla undan, inte bara parti- och fackföreningsledarna, som är ömkligt beroende av in- och utländska cen-

traler, utan också själva okupationsmakterna. Dessa kunde inte annat än ge efter, då de inte var säkra på att de brittiska soldaterna gick med på att anställa massaker på de tyska arbetarna.

Bland de brittiska soldaterna finns talrika gruvarbetare, bland okupationssoldaterna i allmänhet finns talrika fabriks- och verkstadsarbetare som mycket väl vet vad en strejk betyder, och det finns överallt i världen arbetare, som vet att arbetarna i alla länder måste stå vid varandras sida.

De brittiska myndigheterna, som har allvarliga svårigheter att bekämpa i själva England, gav vika inför de strejkande och demonstranterna.

Detta var redan en framgång för massrörelsen och ett bakslag för militärmyndigheterna. Okupationsmakterna avgav några fagra löften. Vi får snart se om de också hålles. Vi tror att det inte blir fallet. Men då kommer rörelsen att blossa upp igen och det blir svårt att hejda den.

Den betydelsefulla förändringen.

Den betydelsefulla förändringen i vår moraliska ställning ligger inte så mycket i denna omedelbara framgång, men väl i det faktum att den tyska arbetarklassen - efter att i fjorton år ha fått utgöra kanonföda och behandlats som lastdjur utan någon egen vilja - återigen börjar tänka själv och handla på egen hand.

Ruhrarbetarnas svar.

Stormakterna undersöker och tvistar inbördes för att få veta vem som skall exploatera Ruhr-kolen i nästa krig och vem som skall efterträda nazisterna med att hålla de tyska arbetarna under oket.

Ruhrs proletariat, de arbetande kvinnorna och ungdomen i Dusseldorf, Osnabruck, Essen, Gelsenkirchen, Aachen och Köln har gett svaret: "I N G E N !"

Det är arbetarna som offrar hela sin arbetskraft och sin hälsa för att hämta upp kolet ur jorden. Men detta kol går till den internationella krigsindustrin. Och under tiden svälter och fryser arbetarna ihjäl. Varje vinter dör arbetare, deras hustrur och barn, av svält och köld i hela Europa.

Därför är det inte tillräckligt att ställa till en enkel protest-strejk. Den kan bara vara den enkla början till en mycket större och långvarigare kamp. Den kommer inte att upphöra förrän arbetarna sätter sig i besittning av gruvor och fabriker och själva tar hand om dem.

Vem skulle då kontrollera kolet och stålet? Arbetarna som fram-

ställer det? Vem skulle då kontrollera livsmedlen och deras distribution? Arbetarna som skapar fram dem?

Arbetarna kommer själva att utöva sin kontroll genom valda ombud som de har förtroende till, arbetare som prövats i klasskampen och som själva oavlåtligt kontrolleras av arbetarna som valt dem. Genom sina AKTIONSKOMMITTÉER och RÅD kommer arbetarna att över hela området överta arbetsplatserna och distributionen av livsmedel.

I egna händer!

Inte i statens hand! Och det spelar föga roll om statsfunktionärerna är tyska, franska, engelska, ryska eller amerikanska.

Det finns ingen högste räddare: varken gud eller kejsaren eller Marshall, führern eller staten!

När de strejkande och manifesterande kommer att okupera gruvor, fabriker och verkstäder, och då de i sina egna händer övertagit distributionen av livsmedlen; då de tvärs över zoner och gränser kommer att vädja till arbetarna i andra länder och okupationsmakternas arbetare, att fraternisera med dem i den proletära solidaritetens anda, - då kommer stormakterna att stå maktlösa och de internationella rustningskungarna blir tvungna att ge vika.

Och då är sista timmen slagen för utsugning och förtryck. Svält och krig kommer att försvinna för alltid.

xxxxxxxxxxxx

xxxxxx

xx